

BAŞLIKSIZ HİKAYE*

Gürkan KELEŞ**

Savaş patlak verdiğinden beri, güneş doğmadı bizim topraklara. Bu kan oyunundan önceki hayatımda tarih öğretmeni-ydim. Son dersimde bana sorulan bir soruyu hatırlıyorum: “Öğretmenim, bize, savaşı çıkaranların o savaştan çıkarı olan-lar olduğunu öğrettiniz. Bizim memleke-timizde de yıllardır savaş var. Biz neden savaşıyoruz, bizim çıkarımız ne?” Cevap-layamadım, sustum. Doğup büyüdüğüm, doyup beslendiğim bu coğrafya artık ya-şanmaz bir yer oldu, bundan emindim. Tarihi anlatan, öngören ben, şimdi tarihin birebir tanığı oldum. Geçer dedim, neler yaşadı geçirdi bu topraklar, bunlar da ge-çer. Ama geçmedi. Kendimi eşim ve üç çocuğumla Cilvegözü sınır kapısında bul-dum. Vatanımdan, yurdumdan ayrılıyordum. Günlerce sınırda bekledik. Bizim gibi birçok insan da sınırda bekliyordu. Nereye gideceğimiz, ne yapacağımız hak-kında en ufak bir fikrimiz yoktu. Bildiğim tek gerçek vardı ki; o da atamın, dedemin on yıllardır yaşadığı bu coğrafyayı terk-i diyar eylediğimiz. Çocuklarımdan en bü-yüğü olan Esmâ, on bir yaşındaydı. Bütün bombalara, patlamalara, silah seslerine alışmıştı. Ben ve annesi Ayşe’den sonra, kardeşlerinin aksine, soğukkanlılığını ko-ruyan bir ruh hali içindeydi. En küçük çocuğum Abdullah bir yaşındaydı ve mü-temadiyen ağlıyordu. Savaşı tanımaması-na, algılamamasına rağmen sanki her ağ-

layışında savaşı yaşadığını gösteriyordu. Ya da biz öyle düşünüyorduk. Savaş bü-tün algımızı değiştirmişti. İçgüdüsel ola-rak günü kurtarmaya, hayatta kalmaya çalışıyorduk. Diğer iki çocuğum Kadir ve Harun ikizlerdi, beşinci yaş dönümlerini bir hafta önce kutlamıştık. Olan her şeye kayıtsız gibi duruyorlar, etraflarında olan biteni anlamlandıramadıkları için de etraf-ta koşturup birbirleriyle oynuyorlardı. Onlara savaşı anlatmadım; zaten içinden geliyorlardı. Eve gitmek istediklerini söy-lüyorlar, her seferinde reddedildikçe daha da sessizleşiyorlardı. Onlara uygun bir dille taşındığımızı, evimizin artık Türkiye olduğunu söyleyip duruyordum. Daha fazla açıklamaya ne mecalim vardı ne de sabrım.

Günler günleri kovalarken en so-nunda sınırdan geçebildik. Yetkililer bizle-ri alıp Hatay’da bir mülteci kampına gö-türdü. Kampa vardığımızda hiç unutama-yacağım Arapça bir duyuru yapıldı: “An-neler! Babalar! Onların evlatları! Artık korkmayın! Zaman, yaralarınızı sarma zamanıdır, vatanınızdan ayrı kalmanın zor olacağını bilsek de zaman, huzuru inşa etmenin zamanıdır. Aç olan karınlarınızı doyurun, eşlerinize, çocuklarınıza sımsıkı sarılın. Türk milletinin misafirperverliğin-den korkmayın. Zulüm ancak ona boyun eğenler karşısında üstündür, sizler savaştınız, şehit oldunuz, zulme boyun eğme-diniz. Burası zulme boyun eğmeyenlerin toprağıdır. Hoşgeldiniz!” Eşim Ayşe Suri-ye’den ayrıldığımızdan beri ilk defa gül-dü, belki de Abdullah ilk defa olsun ağla-mıyordu. Arapça tercümanlar eşliğinde kalacağımız yerler ayarlandı, eşyalarımızı yerleştirdik. Çok geçmeden de yemek da-ğıtılmaya başlandı. Sıcak bir çorba içip, bir iki parça da ekmek yedim. Aldığım her lokma düğüm düğüm oluyordu boğazım-da lakin yemek zorundaydım. Ailem için güçlü durmak zorundaydım. Yurdumdan ayrıldığımdan beri bitkin haldeydim.

* Yeni Fikir Stratejik Araştırmaları Derneği (Yeni Fikir SAM)’ın T.C. İçişleri Bakanlığı Dernekler Dai-resi Başkanlığı’nın PRODES dahilinde Türkiye Kızılay Derneği Aydın Şube Başkanlığı ve Adnan Menderes Üniversitesi ortaklığında yapılan “Göç-men Sorununa Genç Bakış” İsimli yarışmada hikaye dalında 10. olan eser.

** Gürkan KELEŞ, Adnan Menderes Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo, Televizyon ve Slnema Bölümü, Lisans Öğrencisi.

Kampa geldiğimde duyduğum o anons, içime umut tohumları serpti. Tarihten bildiğim, tanıdığım Türkler, gösterdikleri misafirlik ve hoşgörüyle beni hiç yanıltmayıp, derdimi tasamı birkaç dakika da olsa unutmamı sağladılar. Tabağımı götürüp görevliye verdiğimde Arapça bilip bilmediğini umursamadan omzuna dokundum ve Allah hepinizden razı olsun dedim. Söylediğimi anlamadı ama gülerek kafasını salladı, o da benim omzuma dokundu. Aynı dili konuşmasak da birbirimize dokunarak birbirimizi anladığımızı düşündüm. Zaten öyle de değil midir? Bir kör, bir sağır birbirini nasıl anlar? Tam da böyle. Yemekten sonra muayene çadırlarına çağırıldık ve bizim olduğumuz alandaki herkesi baştan aşağı taradılar. Doktorlar yüzleri güleç, ilgili insanlardı. Herkesin sorununu tek tek çözmeye özen gösterdiler. Çok vakit oldu doktor görmeyeli. Sanki birer meleklerdi hepsi. Kimseyi yadırgamıyorlar, kendi ailelerinden biriymişiz gibi davranıyorlardı. Sıyrılıp geldiğimiz o cehennemden sonra burasının daha ilk günden yeni bir yuva olacağının işaretlerini gördük ve içimizdeki karamsarlığı az da olsa öteledik.

Ertesi güne ilk defa bomba seslerinden, insan çığlıklarından uzak bir şekilde başladık. Etrafımızda bizim oraları hatırlatmaya yetecek onlarca insan olsa da güvende hissediyorduk. Kahvaltılık öğünler verildikten sonra bir duyuru yaptılar. Mülteci demeyip misafir kelimesini kullanıyorlardı. Kamp alanındaki misafirlerin - yani bizlerin- sahip olduğu yeteneklere göre yine kendimizden olanlara eğitim vermemiz isteniyordu. Mesleği olmayanlar da kamp alanındaki düzenlemelere kol gücüyle yardım edeceklerdi. Sanırım amaç bizleri pasif durumdan aktif duruma getirmektir. Duyuruyu alır almaz doğruca görev dağılımının yapıldığı alana gittim. Tarihle ilgisi olan yalnızca ben vardım. Çoğunluk ağırlıkla işçilerden oluşuyordu.

Benim gibi birkaç tane öğretmen vardı; edebiyatçı ve matematikçi. Bir tane de astrofizikçi akademisyen. Bize söylenen; savaşın bizleri birçok şeyden mahrum bıraktığı ve özellikle de çocukların eğitiminin yarıda kaldığı ve biraz da olsa bunun önüne geçilmek istendiği doğrultusunda onların eğitim açıklarını asgari koşullarda da olsa kapatmak olduğuydu. Gönüllü olarak vereceğimiz bu eğitimlere çocuklar kesin katılacaktı, diğer isteyenler de katılabilirdi. Böyle bir şeyin parçası olmak için hiç tereddütsüz katılım gösterdim. Öğretmenlik içgüdülerim derin uykusundan uyanmıştı ve sanki ilk defa öğretmenlik yapacaktım gibi heyecanlanmıştım. Öğretmek istediklerimizi kendimiz seçebilecektik ve müfredat sınırsızdı. Hem tarih, hem Arapça, hem de Farsça öğretecektim. Eğitime bu denli önem vermeleri beni çok sevindirdi. Kendi açımdan düşününce biraz olsun kafam dağılır, sevdiğim işimi yapınca da kendimi iyi hissederdim. Nitekim öyle de oldu. İlk derste yaklaşık seksen kadar öğrencim vardı ve çoğunluğu da otuz beş, kırklı yaşlardaydı. Müfredat kaygımın olmaması, karşımdaki insanların da not dertlerinin olmaması sebebiyle dersin oldukça verimli geçeceğinden eminim. Tarih, adı üstünde; geçmişi anlatır. Ben derse, bu kampa gelişimizi, gördüğümüz insancıl muameleyi anlatarak başladım. Bu da bizler için tarihin önemli bir parçasıydı, o sebeple unutulmaması gereken bir ders olmalıydı. Hep beraber burada Türk misafirperverliğine şahit olmuştuk. Aksi bir şey söylenemezdi. Geçmişte Osmanlı İmparatorluğu'nun da sahip olduğu hoşgörü politikasıyla içinde birçok ulustan milletin kardeşçe yaşadığı zamanları anlattım. Şimdi de Türkiye Cumhuriyeti aynı hoşgörüyle hareket ediyordu ve savaşın pençesinden kaçıp kurtulan biz Suriyelilere kucak açmaları da iki ülke halklarının kardeşliği için önem ihtiva ediyordu. Avrupa'nın uyguladığı göçmen politikaları ve göçmenlerin orda kar-

şılaştığı sert muamelelerle Türkiye Cumhuriyeti'nde karşılaştığımız muameleler arasında fark vardı. Ayrıca Avrupalı devletler de kabul edeceği göçmenler doğrultusunda Türkiye Cumhuriyeti'ne önemli kaynak aktarımı sağlayacaktı. Bizleri ne oranda istediklerini beni dinleyen öğrencilerimin insafına bırakmıştım. Orta yaşlarda bir kadın ayağa kalkıp: "Din kardeşliği bunu gerektirir. Müslüman Türkiye Cumhuriyeti bizlere yardımcı olmakla dinimize uygun hareket etmiştir. Ama Avrupalı kâfirler tam da onlara yakışan şeyi yaptılar. Tarih bunu affetmez, affetmeyiz" dedi. Ardından büyük bir alkış koptu. Alkışların arasından kadını destekleyen sesler yükseldi. "Doğru söylüyor! Yaşasın Türkiye! Allah-u ekber!" Kendimi mitingde gibi hissetmiştim. Sessizlik sağlanınca da Allah onlardan razı olsun diyerek ben de kadına destek çıktım. İlk ders sorunsuz bir şekilde bitti ve ailemin yanına döndüm. Kadir ve Harun dışarıda oyun oynuyorlardı, Esmâ da onlara göz kulak oluyordu. İçeride Ayşe, Abdullah'ı uyutuyordu. Normal günlerimize dönmüş gibiydik.

Kampa geleli üç ay oldu. Memleketimden uzakta geçirdiğim en uzun zamandı. Buradaki insanlarla o kadar iyi anlaşmıştık ki akraba samimiyetinde geçiyordu günlerimiz. Ailemin her bir üyesi iyiden iyiye uyum sağladı buralara. Bakıldığında hiçbir sorunumuz yoktu lakin içimi kemiren bir şeyler vardı. Başlarda pek anlayamamıştım ama zamanla içimdeki kurtçuk büyüdü ve başedilmez bir hal aldı. Kimseye bir şey belli etmiyordum yine de. Ben her ne kadar burada güvende de olsam, kulakları sağır eden bombalar, sokakta yatan delik deşik cesetler olmasa da ben buraya ait değildim. Bir milleti millet yapan üzerinde yaşadığı toprak değil miydi? Toprağı da toprak yapan; üzerinde yaşayan ve onun uğrunda kanını döken... Peki, ben burada ne yapıyordum? Can korkusu mu? Ailemin can gü-

venliği mi? Bu memlekette yaşayan insanların can korkusu yok muydu? İnsan öyle ya da böyle ölmüyor muydu? Şehit oluyor muydu? Yaşadığım iç çekişmeler beni doğduğum yere itiyordu. Aylardır emniyetle yatıp kalktığım bu çadırdan kent bana fazlaca anlamsız geliyordu. Bir sabah kendimi yetkililerle konuşurken buldum. Durumumu tek seferde öylesine net anlatmıştım ki sadece kabul etmekle yetindiler. O gün ders anlatmadım, sağolsunlar anlayış gösterdiler. Akşama kadar tüm zamanımı ailemle geçirdim. Çocuklarımı sıkı sıkı sarıp öpüp durdum. Ayşe, bir sorun olup olmadığını sordu. Ona sadece çok mutlu olduğumu, huzurlu hissettiğimi söyledim. Benle konuştuktan sonra işine devam eden on iki yıllık sevdiğim, ölene kadar da gönül köşkümün sahibi olacak kadına doya doya baktım. Hava hayli karırdıktan sonra çadır kentten ayrıldım. Yanımda sırt çantam, üç beş kuruş para ve pasaportumla beraber koyuldum yola. Daha ilk denememde bir tane tırı durdurmuşum. Beni anavatanıma götürecek olan tırı. Ağzımdan çıkan tek kelime Suriye oldu. Kamptakilerin yardımıyla gerekli açıklamaların olduğu bir kâğıdı şoföre uzattım, hiçbir sorun olmadı. Gülümsedi ve koltuğunun arkasından bir şişe suyla ekmeğinin arasına doldurduğu peyniri bana uzattı. Yarım ağız teşekkür ettim. Ertesi günün sabahında Cilvegözü'ne vardığımızda şoför beni uyandırdı. Sınırdan geçmek zor olmamıştı. Pasaportu gösterip mektubu da okutunca hiçbir engelle karşılaşmadım. Şoförle beraber İdlib'e kadar gittim. Ordan sonra başımın çaresine bakacaktım. Muhafızların kontrolünde olan bölgeden geçerken yer yer pasaport kontrolü yaptılar. İdlib sınırını geçmeden tekrar otostop yaptım. Hama'dan Tartus'a hiçbir sorun yaşamadan ilerledik. Buralar Suriye rejiminin kontrolü altındaydı. Şam'a ulaşma niyetindeydim. İlerlerken yer yer bombaların atıldığını görüyordum.

Bu seslerden çok da uzak kalmamış olacağım ki içimde en ufak bir korku oluşmuyordu. Yurduma gelmiş olmanın verdiği güven vardı yüreğimde. Aklım, kalbim hiçbir şekilde haber vermediğim, arkamda bıraktığım canım ailemdeydi. Ayşe belki kızacaktı bana, tek kelime etsem yine yetecekti ona ama yine de beni anlayacağını düşünüyordum. Belki bir daha göremeyecektim onları ama memleket sevdası hiçbir şeye benzemiyordu. Benim varım da yolum da bu topraklardaydı. Şam sınırında rejim askerleri bizi bir süre gözaltında tuttular. Muhaliflerden olduğumu düşünerek beni tutup buraya kadar geldiğim insanları saldırdılar. Olup biteni anlatmama rağmen, beni bir hafta tuttular. Sekiz gün sonra Şam'a geldim. Dedemin, babamın öz yurduna...

Since the outbreak of war, the sun did not rise to our lands. I used to teach history in my life before this blood game. In my final lesson, I remember a question that has been asked to me: "teacher, you taught us that those who make war are those who make profit out of that war. We have been fighting for years in our homeland. Why are we fighting, what is our profit?" I could not reply so I kept my silence. This geography, where I grew up and I've been fed, was now an unliveable place, and I am sure that. I, who was the history teller and who foretold history, was now a witnesser to history. I said it will pass these lands have been through a lot, this will also pass. But it did not pass. I found myself crossing the Cilvegözü border with my wife and three children. I was leaving my native land. We waited at the border for days. Many people like us were waiting at the border. We had no idea about where to go or what to do. The only truth I knew was that; we were leaving this geography, the land that our ancestors lived, the land in which my grandparents lived for decades. Esmâ, the oldest of my children, was eleven years old. She got used to the sounds of all bombs, explosions and gunshots. After her mother Ayşe and me, unlike her siblings she was in a state of mind that kept her cold-blooded. My youngest child, Abdullah, was one year old and constantly crying. Despite his inability to know and recognize the war, he showed that he was living the war in his every cry. Or so we thought. War has changed all our perception. Instinctively, we were trying to save the day, to survive. My other two children, Kadir and Harun, were twins, we celebrated their fifth birthday a week ago. They seemed indifferent to everything that was happening, and they were running around playing with each other because they could not understand what was going on around them. I

did not tell them about the war; they were already coming from within it. They said that they want to go home and in every rejection they got more silent. I kept telling them that we had moved and that our home was now Turkey in an appropriate way. I did not have had any strength or patience to make an explanation. When days were chasing the days we finally passed the border. The authorities took us to a refugee camp in Hatay. When we got to the camp an Arabic announcement was made which I will never forget: "Mothers! Fathers! Their children! Do not be afraid anymore! It is time to wrap up your wounds although we know it will be difficult to stay apart from your country, it is time to build peace. Feed your hungry bellies, hug your wives and hold your children tightly. Do not be afraid of the hospitality of the Turkish nation. The persecution is only superior for those who subjugate to it, you have fought, you have fallen a martyr, you have not bowed to oppression. This is the land of those who do not bow down to persecution. Welcome!" My wife Ayşe smiled for the first time since we left Syria and perhaps Abdullah was not crying for the first time. The places we would be staying settled and we unpacked our stuff in company with the Arabic interpreters. Soon the food was being distributed. I ate a hot soup and a piece of bread. In every bite I got a knot in my throat but I had to eat it. I had to stay strong for my family. I've been exhausted since I left my country. The announcement I heard when I came to the camp, sprinkled the seeds of hope in me. The Turks I know from history have not wronged me, with their hospitality and tolerance they have shown, even if it took only a couple of minutes they enabled me to forget my troubles. When I took my plate and gave it to the attendant I touched his shoulder without worrying

whether or not he knew Arabic, and I said, 'May God (Allah) be pleased with all of you.' He did not understand what I said, but he smiled and shook his head, and he touched my shoulder. Even though we did not speak the same language, we understood each other by touching each other. Isn't that so, after all? How does a blind person understand a deaf person? Just like that. After meals, we were called to the inspection tents and everyone in the area that we were was scanned from head to foot. The doctors were cheerful, concerned people. They cared to solve everyone's problem one by one. It's been a long time since I saw a doctor. It's like they were all angels. They were not judging anyone and they pretended as if we were one of their own family members. After the hell we came from, we saw the signs that this place would be a new home to us from the first day, and we pushed the pessimism we had aside. For the first time in a long time we started the following day without the sounds of the bombs and human screams. We felt safe in our surroundings even though there were dozens of people who would have reminded us of our homeland. They made an announcement after breakfast was served. They did not use the word refugee, they used the word guest. According to the talents of the guests in the camp- they mean us- we were asked to give training to those from us. Those who don't have profession would help with the man-handling in the camp site. I think the goal was to activate us from our passive state. I went straight to the area where the task distribution was made after hearing the announcement. It was only me who was interested in history. The majority was mainly consisted of workers. There were a few teachers like me; a writer and a mathematician. One was an astrophysicist academician. What is said to us was that the war deprived us of many things especially the education of

the children, it was on the brink and they wanted to prevent it a little by closing this educational deprivations even at minimum conditions. In these voluntarily given trainings, children were a definite participants others those who are willing to join could be a participant as well. I participated without hesitation to be part of something like this. My teaching instincts awoke from deep sleep and I felt as if I was going to be a teacher for the first time excitedly. We could choose what we wanted to teach ourselves and the curriculum was unlimited. I was going to teach history, Arabic, and Persian. I was very glad that they place such an importance on education. When I think about it from my own perspective, I will be a little distracted, and I will be feeling good doing my favorite work. Indeed it did happen. In my first class I had about 80 students, and the majority of them were thirty-five, forty years old. I was convinced that the lessons will be quite productive because the fact that I lacked of curriculum anxiety and the people sitting opposite to me do not had notebooks. History as befits the name; you tell the past. I started by telling our arrival to this camp and the humanitarian treatment that we have been receiving. This was an important part of history for us, so it had to be a lesson that should not be forgotten. All together we witnessed Turkish hospitality here. Nothing on the contrary could be said. I explained the times when many people from different nations lived in fraternity with the tolerance policy that the Ottoman Empire had in the past. Now, the Republic of Turkey was acting with the same tolerance, and they were receiving Syrians with open arms, who had escaped from the claws of war, was of great importance for the brotherhood of the people of the two countries. There was a difference between the immigration policies implemented by Europe and the hard treatment the immigrants faced there and

treatments we faced in the Republic of Turkey. In addition, the European states were going to provide significant funding to the Republic of Turkey in accordance with the immigrants they would be accepting. They wanted us at a certain proportion and I left them to the mercy of my listening students. A middle-aged woman stood up and said: "Religion fraternity requires this. The Muslim Republic of Turkey has acted in accordance with our religion by helping us. But European infidels have done exactly what best befits them. History will not forgive that, we won't forgive," she said. Then there was a big applause. Among the applause the voices supporting the woman rose. "That's right! Long live Turkey! God is Great (Allah-u Ekber)!" "I felt like I was in a rally. When the silence was provided, I supported the woman by saying may God (Allah) be pleased with them. The first lesson ended without any problem and I returned to my family. Kadir and Harun were playing outside, and Esma was keeping an eye on them. Inside Ayşe was putting Abdullah to sleep. It was like we were back on our normal days. It was three months ago when we came to the camp. It's been the longest time I've ever been away from my hometown. We were so well acquainted with the people here that our relations were in a very sincere way. Every member of my family has been well integrated. When examined we had no problems but there was something that stuck in my mind. I did not understand much in the beginning, but over time the worm in me grew and became unbearable. I did not reveal anything to anyone yet. Although I am safe here, there were no bombs that deafen the ears and there was no corpses lying on the street full of holes, but I did not belong here. Was it not the land that makes a nation, the nation? A land, the land; by the ones who live on it

and who spills blood who sacrifices themselves for it... So what am I doing here? Fear of death? Is it my family's safety? Do not the people living in this country have fear of death? Was not man dying in one way or another? Were they not becoming a martyr? The inner strife I've been having was pushing me to the place where I was born. This city from tent I lived safely for months started to seem meaningless to me. One morning I found myself talking to the authorities. I have told my situation so clearly in a lump that they only confined to it by accepting it. I did not lecture that day and they understood me. I spent all my time with my family all day long. I kissed my children tightly all day. Ayşe asked if there was a problem. I told her I was just so happy, I felt peaceful. After I talked to her she continued her work and at the meantime I looked at her, whom I loved for twelve years and who is going to be my heart's owner till death, to my heart's content. After the weather was very dark, I left the tent city. I took a backpacks a few amount of money and my passport and I took off. In my first try one lorry stopped. This is the lorry that will be taking me to my homeland. The only word that came out of my mouth was Syria. I handed a paper that the people in the camp had given me that provided the necessary explanations on it and nothing went wrong. He smiled and gave me the bread he had filled in with cheese and a bottle of water from the back of his chair. I thanked halfheartedly. The driver woke me up when we got to Cilvegözü border the next morning. It was not difficult to cross the border. When I showed my passport and read the letter, I did not encounter any obstacles. I went up to Idlib with the driver. After that I was going to paddle my own canoe. They checked my passport occasionally as I passed through the area under the control of the moderates. I

hitchhiked again before I crossed the Idlib border. We proceeded from Hama to Tartus without any problems. These places were under the control of the Syrian regime. I intend to reach Damascus. I was seeing the bombs being thrown in places while proceeding. I wasn't had been far away from these voices that there was not the slightest fear in me. I had confidence in my heart of being at my home. My mind, my heart was in my family that I left behind and had not given any notice. Maybe she was going to get mad at me, but I thought I'd just said a word that would've been enough for her anyway, but she would still understand me. Maybe I would not see them again, but the love for my homeland did not seem like anything else. I only had this land. On the border of Damascus, the soldiers of the regime kept us in custody for a while. They thought that I am from the moderates and they hold me here and they let the others go. Though I did not tell you what was going on, they kept me waiting for a week. I came to Damascus eight days later. To my grandfathers, my father's land ...

فمن خلال درايتي بمادة التاريخ وبعض العلاقات التي كانت تربطني باصدقاء اترك في السابق ففعلا الكرم الذي كانوا يتصفون به لم يكن حبرا على ورق بل حقيقة فلم يخيبوا ظننا بهم ابدا فلن انسى محاولتهم اللطيفة في التخفيف عني لنسيان وجعي

عند انتهاء طعمي وذهابي لتسليم طريقي لاحد العاملين لم اكرث ان كان يتقن اللغة العربية ام لا بل وضعت يدي على كتفه وشكرته لم يفهم مقلته له لكن ابتسم ممبلا براسه وواضعا يده هو كذلك على كتفي فهذا هو المهم اساسا ليس كذلك فكمثال على ذلك تواصل الاعمى والاصم نفس الشيء بعد وجبة الطعام تمت مناداتنا للخيم لمعاينتنا طيبا فقط عاينونا نحن ومن كان هناك جميعا ابتدانا من رؤوسنا الى اخصص اقدامنا

فقد كانت كل وجوه الاطبة ميتسمة واهتمامهم كان واضحا فقد كانوا يهتمون بكل معضلة ويحرصون على حلها فقد مر زمن طويل لم نرى فيه اطباء كذلك كانوا مثل الملائكة لم يهينوا احدا منا على الاطلاق بل على الكس اعتبرونا واحدا منهم فممن ان نجونا من جهنم تلك التي كنا نعيشها فلأول مرة راينا علامة لماوى جديد سيضمننا حتى ذلك التشاؤم محل من حياتنا

في اليوم التالي كان اول يوم لنا سنستيقظ فيه دون سماع صوت القنابل وصراخ وعويل الناس فرغم وجود اناس بجانبنا يعيشون نفس وضعيتنا التي ان احساسنا بالامان قد ازداد بعد وجبة الافطار قاموا بضع اعلان اخر فلم يستعملوا فيه كلمة لاجى بل مسافر فقد كان مضمونه ان كلا من يملك قدرات معينة موهبة او مسلكا معينيا سيشاركه مع الناس الاخرى الموجودة هنا الكل سيمد يد المساعدة فالهدف كان هو نقلنا من الحالة النفسية السلبية التي كنا نعيشها الى حالة ايجابية يعمها النشاط فبمجرد سماعي للاعلان ذهبت مسرعا لمكان توزيع المهام فلم يكن احد لديه دراية بمادة التاريخ متلي فجلهم كانوا مستلمين لاعمال تقتصر على النشاط البدني

كان هناك بعض المدرسين هناك مثلي مختصين في الادبيات والرياضيات وكان من بينهم بروفيسور في الفيزياء الفلكية فرغم ان الحرب حرمتنا من اشياء كثيرة فيحياتنا خصوصا تعليم ابنائنا الدراسي الذي انقطع الى هذه التدابير التي اتخذت كانت ستكون كفيلة ولو قليلا بمحواثر ماخلفته الحرب في انفسنا فمحننا هذه المبادرة اي عرض مكتسباتنا في سياق التعليم سيكون نفعنا على اطفالنا ويمنحهم الفرصة لهم كذلك للمشاركة فمن اجل هذا لم اتردد ابدا ففطرتي التعليمية استيقظت في مجددا واصابني ذلك التوتر كائني اول مرة ساز اول فيها مهنة التعليم المجال الذي تسلمته كمهمة كان

كنت سادرس وبمحض ارادتي طبعنا كلا من التاريخ واللغة العربية والفارسية فمحنهم كل هذا الاهتمام للتعليم اسعدني جدا فهذا القرار الذي اتخذه كان قرارا صائبا بالنسبة لي فمن خلاله ساشغل نفسي وكذلك مزاولتي لمهنتي كانت ستجعلني اشعر افضل وفعلا هذا ما حصل ففي اول درس لي عدد التلاميذ كان تقريبا نحو الثمانين تلميذا واعمارهم كانت تتراوح بين الجامعة والذلاتين والاربعين سنة فعدم وجود مشكلة في المناهج التي استلمتها وتوفر الملخصات بوفرة في حوزة التلاميذ كان عاملا اساسيا في جعلني متيقنا ان الذي بصدد فعله سيلقى منحي جيذا فمادة التاريخ اسم على مسمى كل مايتعلق بالماضي غير انني بدات شرحة على غرار

منذ ان اندلعت الحرب لم تشرق الشمس ابدا على وطننا * قبل لعبة الدم تلك كنت معلما وليومنا هذا لازلت اتذكر السؤال الذي طرحوه علي تلامذتي في اخر درس فقد كان على هذا النحو * معلمي اخبرنا ماهي فائدة الحرب وماذا استنتجنا منها فقد مرت سنتين كاملتين ونحن اسرى لها لماذا نحارب او بالاحرى ماذا قدمت الحرب لنا * لم استطع تقديم اي جواب لهم بل ظللت صامتة * هذه الجغرافيا التي ولدت وكبرت وتغذيت من خيراتها لم تعد مكانا للعيش على الاطلاق فقد كنت متأكدة من ذلك فانا التي كنت اعطي دروسا في التاريخ اصبحت الان شاهدة عليه حرفيا كنت اظن ان كل هذا سيمر مثلما مر كل شيء في السابق فهذه الارض شهدت الكثير من الاحداث لكن هذا الحدث لم يمر * فقد وجدت انا وزوجتي وابنائي الثلاثة انفسنا على حدود * * جيلفيكوزو * * تركت موطني وماواي ورحلت انتظرنا عدة ايام كباقي الناس الذين كانوا ينتظرون معنا فلم تكن لدينا ادنى فكرة الى اين سنذهب او ماذا سنفعل الشيء الوحيد الذي كنت اعلمه هو اننا بصدد ترك ذلك التراب الذي عاش اجدادنا عليه مئات السنين

اكبر ابنائي كانت اسماء ذات الاحدى عشر سنة فقد اعتادت المسكينة على صوت القنابل والانفجار والاسلحة على خلاف اخوانها كانت اسماء قد اصبحت تملك دما باردا اتجاه ما يحدث مثلي انا وامها عائشة * اصغر ابنائي كان عبد الله ذو السنة فقط كان عبد الله لايتوقف عن البكاء ابدا رغم عدم درايتة بالحرب ولا فهمه لها الا انه في كل مرة يبكي فيها كانه يعيش الحرب بحذافيرها فالحرب غيرت كل مشاعرنا فقد اصبحت فطرتنا هي التي تقودنا تحتتنا فقط على التمسك بالحياة وعيش ايامنا دون الفقد بالنسبة لابنائي الاخرين هارون وقدير فقد كانا توامان حتى اننا كنا قد لازلنا محتقلين بعيد ميلادهم الخامس قبل اسبوع فقط * فهم لايعلمون ماذا يحصل لذلك تراهم يلعبون ويلهون دون اهتمام فانا لم استطع شرح معنى الحرب لهم فهم اساسا اتوا منها * يخبروني في كل مرة انهم يريدون العودة الى البيت وفي كل مرة ارفض يزداد صمتهم فانا احاول في كل مرة ان اشرح لهم بشكل لائق ان تركيا اصبحت موطننا فلم يعد مجال للشرح ولا صبر لذلك

مع مرور اليام استطعنا اخيرا المرور من الحدود اخذتنا السلطات ووضعنا في مخي اللاتئين الموجود بحطاي * فعند وصولنا وليومنا هذا لازلت اتذكر ذلك الاعلان الذي خاطبونا به * * ايها الاباء ايها الامهات ايها الابناء لاتخافوا فالوقت سيكون علاجا لجروحكم تغدوا حيدا احظنوا ازواجكم وابنائكم ولا تخافوا من كرم الاتراك فالظلم ينتصر فقط على من ينحني استسلاما له فانتم حاربتم واستشهدتم ولم تتخنوا للظلم ابدا فهذا الوطن هو الذي لاينحني للظلم فاهلا وسهلا بكم فيه *

ابتسمت زوجتي عائشة لأول مرة منذ ان تركنا سوريا وكذلك الشان لعبد الله فهو لم يبكي منذ ان وصلنا الى هنا \ قام المكلفين هناك باعداد وتخهيز المكان الذي سنقيم فيه وكذل قمنا بترتيب اغراضنا *

ومن دون انتظار قاموا بتوزيع الاكل * تناولت قطعة من الخبز الساخن واحتسيت القليل من الحساء فكل لقمة تناولتها كانت تسقط بصعوبة في معدتي فقط كان علي الاكل لكي ابقى قويا بجانب اسرتي فمند تركي لموطني وانا منكم لكن منذ مجيئي الى المخيم وسماعي لذلك الاعلان زرعت بذور الامل بداخلي من جديد

بعد حديثنا ذاك عادت لعملها فطللت مراقبا لها كنت انظر لرقيقة دربي التي استمرت رفقتنا اثنا عشر سنة كنت اراقبها لتلك التي ستظل ساكنة لقلبي حتى اخر يوم في حياتي

بعد حلول الظلام تركت الخيمة ورحلت سلك الطريق ومعني حقيبتي وجواز سفري والقليل من المال مع اول محاولة استطعت ايقاف الحافلة تلك الحافلة التي ستقلني الى موطني لم تكن شفتاي تنطق بشيء سوى سوريا

مددت الالورقة التي كانت بحوزتي والتي قد كتبتها بمساعدة مسؤولي المخيم * ومن دون اي ردة فعل سينة ابتم لي وقام باعطائي زجاجة ماء وخبزا فيه جبن فشكرته بدوري انا كذلك في الصباح الموالي كنا قد وصلنا سويا الى * جيلفيكوز * فايقلني السائق فعلى حد علمي لم يكن المرور من الحدود امرا صعبا فيعد ان عرضت عليهم كل من جواز سفري والرسالة التي كانت بحوزتي لم تواجهني اية مشكلة ذهب معي السائق الى غاية ادلب وبعد ذلك كان علي ان اكمل طريقي لوحدي كان المعارضون يقومون بفحص وتفتيش كل جوازات السفر هناك قبل المرور من حدود ادلب كنت انتظر مرور عربية لتقلني بكبت العبة ومن دون اي مشكلة واصلنا الطريق من حما وصولا الى كاركوس كل هذا كان تحت اشراف قانون سوريا اما انا فكان غرضي الوصول الى الشام ففي الطريق كنت اري انفجار القنابل لكن رغم كل هذا فكل تلك الاصوات لم تستطع خلق ذرة خوف واحدة بداخلي فقد كان هناك امل قابع في اعماق قلبي بانني ساصل الى موطني كان كل من عقلي وقلبي كلاهما مع عائلتي التي لم اخبرها باي شيء فعائشة ستكون حزنت لما فعلته فكلمة من او شرح بسبك لربما كان سيكون كافيا لكن مع ذلك اظن انها ستتفهم وضعي ربما لن اراهم مجددا لكن ليس هناك شيء يشبه حب الوطن فوجودي وعمدي ينتمي الى هذا الوطن *

على حدود الشام ظللنا مراقبين وبشدة من طرف الجنود هنا فقد اعتقلونا انا والذين كانوا موجودين هنا طانين اننا من المحلفين بقينا معتقلين لمدة اسبوع كامل وبعد ثمانية ايام من الاعتقال جات وصلت الى الشام اخيرا موطن ابائي واجدادي

مانعيشه من تقدم هنا في المخيم والمعاملة الانسانية تجاهنا فهذا بالنسبة لنا سيكون قطعة من التاريخ ايضا* فلماذا كان من الدروس التي كان لا يجب نسيانها فقد كنا جميعا شهداء على ذلك الكرم التركي الذي غمرنا من شعبه القدير

درستهم كذلك عن السياسة المكتملة التي كانت تشهدا الامبراطورية العثمانية في السابق وذلك التعايش بين مختلف الاناس انذاك حيث انها لازالت تسلك نفس المنوال لغاية يومنا هذا فقد فتحت ذراعيها لنا نحن السوريين الهاربين من صراط الحرب محترمة بذلك علاقة الاخوة بين الدولتين عند للسياسة القاسية التي طبقتها الدول الاروبية تجاه المهاجرين مقياسة مع سياسة تركيا سنلاحظ بالطبع ذلك الفارق الشاسع بينهما وبالاضافة الى ذلك ايضا فانه عند قبول الدول الاروبية للمهاجرين سيساهم في نقل الثروات الى تركيا

تركت الفرصة لطلابي للتعبير والحديث عن مانتاجه نحن نحن كشعب \ فاستلمت الكلمة امرأة في مقتبل العمر من طلابي وبدأت حديثها ** ديننا بحث على الاخوة فالعون الذي قدمه لنا مواطني الدولة التركية كان تعاملنا يرمز لديننا اما بالنسبة لكفار اروبا فتعاملهم تجاهنا شيء يعكس اصلهم * فالتاريخ لن يسامحهم ونح كذلك لن نسامحهم على ذلك** تبع مآلاته تصفيق حار من الطلبة الاخرين حيث تعالت اصوات المؤيدين ** انها على حق لتعش تءكيا الله اكبر ** انذاك احسست كائني في تجمع بعد ان حل الصمت على المكان كنت انا ايضا من المؤيدين لما قالته ** نعم ليحميهم الله ** اجبت مرددا

هكذا انتهى درس اليوم دون اية مشاكل وعدت انا الى اسرتي كان قادر وهارون يلعبون في الخارج اما اسماء فكانت بجانبهم تشرف عليهم اما عائشة فكانت تحاول ان تجعل عبد الله ينام كان ايامنا عادت الى سابق عهدها

مرت ثلاثة اشهر على مجيئنا للمخيم فهذه المدة هي اطول مدة قضيتها بعيدا عن وكني فقد تألفنا مع الناس الموجودين هنا فاصبحنا نقضي اياما كعائلة واحدة وكذلك الشان لافراد اسرتي التي انسجم كل فرد منها هنا فكل الامور كانت تسير بخير لكن كانت مع ذلك كانت هناك افكار تنخر داخلي لم استطع فهم ما يحصل في الاول لكن مع مرور الوقت كبرت تلك الحفرة بداخلي حتى انني لم اعد قادرا على السيطرة عليها لكنني لم اخبر احدا بذلك فهمما احسست بالامان ومهما انني لم اكن من الناس اللذين جعلت القنابل اذانهم صماء ولا من اللذين جنتهم متفرقة في الشوارع الا انني كنت احس انني لا انتمي الى هنا فليس الذي يصنع المجتمع هو الوطن فماذا افعل اذا انا هنا هل هو خوف او مسؤوليتي التي تحت علي حماية عائلتي وماذا عن سكان هذه الدولة اليس لديهم خوف فالانسان في النهاية سيموت سواء هكذا او لا افلا سيستشهد سواء هكذا او ذاك كل تلك النزاعات التي كنت اعيشها بداخلي كانت تدفعني نحو وطني ذات صباح وجدت نفسي احادث المسؤولين في المخيم فقد قمت بشرح وضعي لهم بطريقة جعلتهم يقتنعون بافكاري فذلك اليوم لا ادرس طلابي فقد كانوا متفهمين وضعي فقامت بقضاء كل وقتي مع اسرتي ذلك اليوم ضللت اقبل واعانق في اطفالي بشدة سالتني عائشة ان كانت الامور على مايرام فاخبرتها انني احس بالسعادة فقط

DAS KENNWORT: HEMÜT

Nach dem der Krieg auf unserem Boden ausbrach, war die Sonne nie mehr geboren. Vor dieser blutigen Schlacht war ich ein Lehrer gewesen. Ich erinnere mich noch an eine Frage die in mein letzten Unterricht gestellt war: „Sie haben uns belehrt, die Menschen die den Krieg ausbrechen, sind diejenigen, die von Krieg profitieren. In unserem Land haben wir auch Jahrzehnte einen Krieg. Warum müssen wir kämpfen, was profitieren wir?“ Ich konnte es nicht beantworten, ich schwieg. Dieser Region wo ich geboren und aufgewachsen bin, war für mich jetzt nun unbewohnbar. Eins der die Geschichten erzählte war ich nun der Zeuge eines Zeiteins. Was alles die wir bis jetzt erlebt hatten ist vorübergehend und wir werden es auch überwinden habe ich mir gedacht. Aber es ist nicht vergangen. Ich und meine Frau wir fanden uns mit den drei Kindern vor dem Cilvegözü Zoll Tor. Ich verließ meine Heimat. Wir warteten Tagelang an der Grenze. Viele Menschen so wie wir warteten auch an der Grenze. Wohin wir gehen sollten und was wir machen mussten hatten wir die geringste Ahnung. Ich wusste nur dass meine Vorfahren, mein Großvater seit Jahrzehnten hier lebten und jetzt verlassen. Esma war mit 11 Jahren die älteste unter meinen Kindern. Sie war gewohnt an die Lärme der Bomben und Kanonen Geschosse. Vor allem Ayşe ich und meine Frau waren gegenüber den anderen Kindern noch kaltblütiger. Abdullah der kleinste unter meinen Kindern war noch ein Jahr alt und weinte andauernd. Er war noch zu klein um den Krieg zu verstehen, aber durch sein Heulen konnten wir sehen das er miterlebte. Oder so dachten wir. Der Krieg hatte unsere ganze Wahrnehmung verändert. Um zu überleben wollten wir Instinktiv nur den Tag retten. Die beiden anderen Kinder waren Zwillinge Aaron und Kadir, wir hatten den fünften

Jahrestag Alter vor einer Woche gefeiert. Was alles die um uns herum passierte konnten sie keinen Sinn geben deswegen liefen sie um miteinander hin und herum. Ich habe ihnen nie über den Krieg erzählt, sie kamen sowieso daraus. Sie sagten, dass sie nach Hause zurückgehen wollen, aber jedes Mal wenn sie abgelehnt werden wurden sie noch schweigsamer. Ich versuchte sie zu erklären dass nun unsere Haus in der Türkei sei. Für weitere Erklärungen hatte ich weder das Geduld noch die Kraft. Nach vielen Tagen später konnten wir über die Grenze gehen. Die Behörden haben uns zu einem Flüchtlingslager in Hatay untergebracht.

Als wir dort ankamen haben sie uns auf arabische Sprache eine Ansage gemacht, die ich nie vergessen konnte: „Mutter! Väter! Ihre Söhne! Nun, haben Sie keine Angst! Es ist Zeit, wickelt Ihre Wunde, wir wissen, dass es schwer ist, aus dem Heimat getrennt zu leben, aber es ist die Zeit, Frieden zu schaffen. Ernähren sie sich zuerst und kümmern sie sich um ihre bekannten. Haben sie keine Angst über die Gastfreundschaft der türkischen Nation. Sie befinden in ein Land die gegen Unterdrückung sich nicht vorbeugt. Willkommen!“ Grausamkeit ist nur dann überlegen, wenn man sich gegenüber vorbeugt. Sie haben aber dagegen gekämpft. Meine Frau Ayşe lachte zum ersten Mal seit wir Syrien verlassen hatten, Abdullah weinte nicht mehr. Wir wurden dann untergebracht. Wir konnten unsere Sachen auspacken und dabei haben arabische Dolmetscher uns begleitet. Bald begann man auch Lebensmittel zu verteilen. Ich habe eine Tasse heiße Suppe getrunken und ein bisschen Brot gegessen. Jedes Stück Brot konnte ich vor Trübsinn nichts herunterbringen können. Jedoch ich musste essen und stark sein für meine Familie. Seit dem ich meiner Heimat verlassen hatte war ich erschöpft. Die Ansage am Flüchtlingslager

gab mir wieder Hoffnung. Die Türken die ich aus der Geschichte kenne waren Gastfreundschaftlich und Toleranz. Sie haben uns nie geirrt. Das erleichterte mich ein bisschen von meinem Kummer. Als ich mein Teller den Bedienstete gab, habe ich seine Schulter berührt und mich auf Arabisch bedankt. Ohne zu wissen ob er es verstanden hatte. Er hat es nicht verstanden aber mit einem lächelnden Gesicht hatte er mir auch den Schultern berührt. Auch wenn wir nicht die selber Sprache sprachen konnten wir uns verstehen. War es nicht so? Ein Blinder und ein Tauber verstehen sich? Genauso wie. Nach dem Abendessen wurden wir alle in einem Zelt gerufen und ärztlich kontrolliert. Die Ärzte waren interessiert und freundlich gewesen. Sie versuchten einzeln sie zu untersuchen. Es war lange Zeit gegangen das ich wieder einen Arzt gesehen hatte. Als wären sie ein Engel. Sie waren gegenüber uns sehr nett wie eine Familie. Wir kamen hier als flucht. Als wir hier als flucht kamen, habe schon seit ersten Tag gesagt es wird unser Heim. Unser Pessimismus ging ein bisschen.

Am nächsten Tag, hatten wir zum ersten Mal ohne den Klang der Bomben und menschlichem Schrei begonnen. Obwohl Dutzende von Menschen, um uns herum, fühlten wir uns sicher. Nach dem Frühstück Mahlzeit machten sie eine Ansage. Sie nannten uns nie als Flüchtlinge sondern als Gäste. Jeder nach seiner eigenen Fähigkeit wurden wir gebeten unter uns im Lager, Ausbildung zu geben. Die keine Beruf hatten sollten in der Lage körperlich Beschäftigen. Gleich nach der Ankündigung habe ich mich gleich beworben. Ich war der einzige der Interesse für Geschichte hatte. Die Mehrheit bestand aus Arbeitern. Es gab auch ein paar anderer Lehrer wie mich; Schriftsteller und Mathematiker. Ein Astrophysiker Akademiker. Man sagte uns, dass Krieg viele Dinge

vernichtete, vor allem die Ausbildung der Kinder. Deswegen wollte man diese Lücke reduzieren. Für diese Ausbildung die wir als freiwillige geben werden auf jeden Fall viele Kinder teilnehmen. Auch erwachsene können mitmachen. Ohne zu zögern war ich dabei. Ich war aus einem tiefen Schlaf erwacht und aufgeregt, als ob ich zum ersten Mal Lehrer wurde. Wir konnten selbst den Lehrplan wählen und die Themen waren unbegrenzt. Ich sollte sowohl Geschichte als auch Arabisch und Persisch lehren. Sie gaben großer Wert auf Bildung das machte mich glücklich. Ich konnte dadurch meine Gedanken verteilen. Es wird mir gut tun. Tatsächlich ist es auch so geworden. In meinem ersten Unterricht waren 80 Schüler die eine 35-40 Jahre Durchschnittsalter hatten. Der fehlende Lehrplan war für mich eigentlich keine Besorgnis. Vor allem wir mussten keine Noten geben und das war ein Vorteil. Die Geschichte, wie der Name schon sagt; Sie erzählen die Geschichte. Als erstes habe ich mit der Erzählung von unserer Ankunft in diesem Lager, humane Behandlung begonnen. Dies war ein wichtiger Teil der Geschichte für uns, es sollte eine Lehre sein und nicht vergessen Grund werden. Gemeinsam erlebten wir hier die türkische Gastfreundschaft. Niemand könnte andernfalls sagen. Ich habe es mit dem Osmanischen Reich verglichen. In dieser Zeit lebten auch Leute aus vielen Nationen innerhalb des Reiches mit einer Toleranz-Politik in Frieden. Nun führt Republik Türkei die gleiche Toleranz Politik. Die von Krieg entkommenen Syrier werden brüderlich umarmt. Die Einwanderer Politik verglichen mit der Türkei und Europa hat große Unterschiede. Die Behandlungen gegenüber Einwanderer in Europa sind vor allem sehr hart.

Übrigens wollten die europäischen Staaten für die Türkei wichtige finanzielle Hilfe leisten. Die Entscheidung sollten

meine Schüler treffen um welchen Preis die Europäer uns wollten. Eine Frau in mittleren Alters stand auf: Religion Bruderschaft erfordert es. Die Muslimische Republik Türkei hat uns zu geholfen weil es ein religiös Pflicht ist. Aber die Europäer taten genau wie einen Ungläubigen. „Geschichte wird es nicht verzeihen,“ sagte er. Dann kam der Applaus. Unterstützung von Frauenstimmen aus dem Applaus stieg. „Es sagt die Wahrheit! Allah-u akbar! „Ich fühlte mich wie in eine Demonstration. Als wieder Ruhe war habe ich die Frau auch unterstützt. Der erste Kurs verlief ohne Probleme und ich wieder zu meinen Eltern. Kadir und Harun spielten draußen zusammen und Esma passte auf sie auf. Drinnen versuchte Ayşe den Abdullah einzuschlafen. Als waren wir wieder zurück in unserem alten Tagen. Ich war schon seit drei Monaten in der Lage. Es war die längste Zeit die ich bis jetzt gebracht habe, aus mein Heimat. Wir hatten uns hier mit den Leuten so gut verstanden, deswegen liefen die Tage auch sehr schnell. Auch jedes Mitglied meiner Familie hatte hier sehr gut angepasst. Eigentlich hatten wir keine Probleme, aber etwas belästigte mich innerlich. Am Anfang hab ich es nicht bemerkt, es war noch zu klein aber nach der Zeit wurde es immer grösser. Dennoch habe ich es verheimlicht. Obwohl ich hier in Sicherheit bin, trotzdem, gehörte ich dort wo die Ohren betäubende Bomben, durchlöchernde Leichen auf der Straße liegen. Die Menschen die auf einer Erde Leben, bilden die Nation. Um eine Nation zu werden, sind es nicht die Menschen die auf dieser Erde leben? Die Menschen die hier Leben und Leben für ihr Land geben... Nun, was mach ich denn hier? War das Angst um mein Leben? Die Sicherheit meiner Familie? Hatten die Menschen in diesem Land keine Todesangst? Dieser oder andere Weise starben sie nicht? Wären sie keinen

Märtyrer? Instinktiv wollten meine Gefühle wieder zurück, zu meinem Geburtsort. Seit 5 Monaten lebte ich hier in dieser Zeltstadt aber nun war es hier für mich sinnlos. Eines Morgens fand ich mich vor dem Beamten zum Gespräch. Ich erklärte meine Situation ihnen so klar, dass sie akzeptieren mussten. An dem Tag habe ich natürlich keinen Unterricht geben können, sie zeigten einen Verständnis dafür. Ich verbrachte die ganze Zeit bis zum Abend mit meiner Familie. Immer wieder umarmte ich meine Kinder und Küste sie. Ich habe ihr gesagt dass ich wirklich sehr glücklich bin und dass ich mich auch gut fühle. Nachdem wir uns meine 12 jährige Gattin gesprochen hatten, hatte ich sie eine Zeit lang angeschaut. Sie wird immer in mein Herzen sein bis ich sterbe. Ich verließ die Zeltstadt, als es ganz dunkel wurde. Ich machte mich auf weg mit einem Rucksack, ein bisschen klein Geld und Pass Port dabei. Ich hatte gleich beim ersten Versuch einen LKW gestoppt der mich nach Heimatland zurück bringen sollte. Syrien war das einzige Wort aus meinem Mund. Ich gab ein Papier zu dem Fahrer, dass die notwendigen Erklärungen mit Hilfe von der Lager. Es lief ohne Probleme. Von hinterem Sitz reichte er mir lächelnd einen Brot mit Käse zwischen drin und Flasche Wasser. Ich habe mich bedankt. Als wir am nächsten Tag früh zu Cilvegözü Zoll Tor ankamen erweckte mich der Fahrer. Über die Grenze zu gehen war einfach gegangen. Nach dem ich den Pass Port und den Brief gezeigt hatte, stößt ich auf keine Hindernisse. Zusammen mit dem Fahrer ging ich bis zum Idlib. Dann würde ich auf mich selbst aufpassen. Orr würde nach mir suchen. Die Orten die unter der Kontrolle von Oppositionelle macht waren wurden immer Pass Port Kontrolle gemacht. Vor der Grenze in Idlib habe ich noch einmal getrampt. Von Hama nach Tarsus gingen wir ohne Prob-

leme. Diese Orte waren unter der Kontrolle des syrischen Regimes. Ich war bereit, Damaskus zu erreichen. Als ich mit Fortschritten nach vorne ging, sah ich streckenweise bomben geworfen wurden. Diese Lärme waren mir nicht unbekannt, deswegen hatte ich dabei nicht die geringste Angst in mir. Das Vertrauen meines Herzens in meine Heimat gekommen zu sein. Mein Verstand, mein Herz über die ich nicht zu sagen hatte. Sie waren für meine liebe Familie bestimmt, die ich hinter mir gelassen hatte. Ayse würde sich vielleicht ärgern, es würde für sie ein Wort reichen um sie zu überreden, aber trotzdem wird sie mich verstehen. Ich kann kein einziges Wort glauben, dass er ihn füttern würde, aber ich würde immer noch nicht verstehen mich. Vielleicht würde ich sie nie mehr wieder sehen, aber man konnte die Heimatsliebe mit nichts vergleichen. Was war schon wichtiger in mein Leben als mein Land. In Damaskus Grenze haben die Regime Truppen uns für eine Weile aufgehalten. Sie haben die Leute die mit mir gekommen waren freigelassen aber mich haben sie für eine Woche aufgehalten. Obwohl ich denen alles erklärt hatte, wurde ich trotzdem verdächtigt. Acht Tage später kam ich nach Damaskus. Zum Heimat meiner Großvater und meinem Vater....

Так началась война, он родился на нашей земле солнце. Эта дата в моей предыдущей жизни я был учителем из игры крови. Я помню, как мой последний урок задал мне вопрос: «Учитель, к нам, военным эмитентам, которые вы учите, что те, кто извлекает выгоду из войны. В нашей стране также есть десятилетия войны. Вот почему мы боремся, что наш вывод? «Я не мог ответить, я заткнулся. Я родился и вырос, я кормил этот регион был теперь непригодное место, я уверен. История говорит, представляя себя, я теперь наблюдаем именно дату. сказал, что он жил на этой земле, они будут проходить. Но это не так. Я нашел себя с женой и тремя детьми пересечения границы. Моя родина, я покидал свою родину. Мы ждали на границе в течение нескольких дней. Как и мы, многие люди ждали на границе. Где мы будем, мы не имеем ни малейшего понятия, что делать. Я знаю, что есть только одна истина; это также мои предки, мой дед жил на протяжении десятилетий мы оставляем сферу географии действия. Дети от самого большого из Эсма, одиннадцать лет. Все бомбы, взрывы, выстрелы были привыкли. После того, как его мать Мэри и я, в отличие от своего брата, был в настроении, чтобы защитить его хладнокровие. Абдулла был самым младшим ребенком плачет и постоянно возраста. Признать войну, хотя обнаружение показали, что если война все плакали. Или мы так думали. Война изменила все

наше восприятие. Инстинктивно сохранить день, мы пытались выжить. Остальные двое детей были близнецы Аарон и Кадир, мы отмечаем пятую юбилейную возраст недели назад. Они похожи, что все безразлично, они также бегают, играя друг с другом, потому что они не могут понять, что происходит вокруг них, что. Я не говорил им войну; Они уже шли через. Они говорят, что они хотят вернуться домой, они были более тихими по каждый раз. Мы переместили их соответствующий язык, я продолжаю говорить наш дом теперь Турция. Более объяснение того, что было, ни терпения.

Дни дней чеканка, наконец, удалось пройти через границу. Власти взяли нас в лагерь беженцев в Хатай забрать. Когда мы добрались до лагеря, я не помню, не было объявлено по-арабски: «Мать! Отец! Их сыновья! Теперь, не бойтесь! Пора оборачивать вашу рану, когда мы знали, что будет трудно оставаться отдельно от родины, настало время, чтобы построить мир. Исполни свой голодный желудок, ваш супруг, ваши дети, держаться. Не бойтесь гостеприимство турецкого народа. Жестокость выше, но в лице тех, кто поклонился ему, вы боролись, вы убили, вы поддадитесь преследование. Это земля из тех, кто поддался преследованиям. Добро пожаловать! «Моя жена Айше смеялась впервые, так как мы покинули Сирию, Abdullah не плачем, возможно, в первый раз.

Места будут оставаться в присутствии арабских переводчиков было установлено, мы помещаем наши вещи. Вскоре также начал распространять пищу. пить горячий суп, хлеб съеден в двух частях. Я получил пришлось съесть каждый укус происходит, и все же узел в моем горле. Я должен был стоять сильным для моей семьи. Хотя я был исчерпан, так как я покинул свою родину. Я слышал, что заявление, когда я пришел в лагерь, я надеюсь, посыпать семена внутри. Я знаю из истории, я знаю, что турки, ординатуру и терпимость они не показали мне никакого конструкция позволяет мне несколько минут, даже если они забыли меня. Когда я дал мою тарелку после того, как я коснулся его плеча, не обращая внимания на офицера, если он знал арабский, и я сказал, что Бог благословит вас всех. Он не понял, что я сказал, но он покачал головой, смеясь, и он коснулся моего плеча. Я думаю, что мы понимаем друг друга на том же языке, касаясь друг друга. Уже это хорошо или нет? Слепой, глухой понимает, как друг с другом? Именно то, что произошло. После обеда мы были приглашены на обследование палатки и все тщательно просканировать область, как мы. Врачи улыбаются лица, люди были обеспокоены. Каждый позаботились индивидуально решить эту проблему. Это было много времени не видели врача. Все они, кажется, есть один ангел. Никто не странно, они действовали как их семей. Затем он скользнул к черту

мы пришли, мы увидели признаки нового дома будут здесь в первый день пессимизма среди нас, и мы слегка смещаться.

На следующий день, звук бомбы в первый раз, мы начали пути далеко от человеческого крика. Несмотря на то, десятки людей вокруг нас, мы чувствуем себя в достаточной безопасности, чтобы напомнить нам, что есть. После завтрака еды они делают заявление. Беженцы плюшевых гости использовали слово. По способности гостей в лагере его попросили дать обучение для тех, кто до сих пор от нас самих. Они помогут не вооружить силы с правилами лагеря. Я предполагаю, что мы цель состояла в том, чтобы сделать пассивное состояние в активное состояние. Получив объявление пошел прямо в область, где задача распределения. У меня был только интерес к истории. Большинство состояло из рабочего веса. Было несколько учителей, как я; писатели и математики. Один астрофизик ученых. Они говорят; война, мы остались лишены многих вещей, и особенно его пребывание в половине детского образования и немного в направлении, желательно, чтобы избежать этого было то, что он должен был закрыть, хотя и в их учебных пробелов в минимальных требованиях. Он был уверен, что посещать этот тренинг будет давать детям в качестве добровольца, который мог бы хотеть участвовать в другом. Я не показал никаких взносов нерешительности быть

частью чего-то вроде этого. Учитель Мой инстинкт проснулся от глубокого сна и возбужден, как будто он собирается сделать обучение в первый раз. Мы могли бы выбрать то, что мы хотим научить себя и учебный план безлимитный. И история, и арабский, персидский собирался учить обоих. Многие восхищаются меня, чтобы дать такое большое значение для образования. Думать я немного голова рассеивает. Со своей стороны, я люблю свою работу, я чувствовал вызов хорошо. На самом деле, это было так. Мы были около восьмидесяти студентов в первый курс, и большинство из тридцати пяти, были в их середине сороковых годов. Отсутствие учебного плана по озабоченности, из-за отсутствие проблем людей отмечает, передо мной, он уверен, считает очень плодотворным. История, как следует из названия; Вы рассказываете историю. Я говорю, что мы, наш приезд в этом лагере, я начал говорить гуманное обращение мы уже видели. Это важная часть истории для нас, это должно быть уроком не следует забывать причину. Вместе мы стали свидетелями турецкого гостеприимства здесь. В противном случае, он сказал что-то. Сравнение Османской империи в стране с политикой толерантности во многих странах я говорил вам, когда мы жили как братья. В настоящее время Республика Турции перемещала же терпимость и вырвалась из тисков войны, мы бы содержали большое

значение для братства народов двух стран принять сирийцев. Иммиграционная политика в Европе, и применять жестокое обращение с иммигрантами, с которыми сталкиваются с Турецкой Республикой мы столкнулись были различия между процедурами. Кроме того, европейские государства также являются важным источником передачи в Республику Турции будет принимать направление иммигрантов. Мы оставили на милость моих студентов слушать меня с какой скоростью они хотят. До ног у женщин среднего возраста: «Религия братство требует. Мусульманская Турецкая Республика действовала в соответствии с нашей религией будучи помощью нам. Но европейцы делали именно то, что подходит им иноверцы. История простит, мы не прощаем,» сказал он. Тогда аплодисментов. Поддерживающие женские голоса выросли от аплодисментов. «Он прав! Турция! Аллах-у акбар!» «Я чувствовал, что я был на митинге. устанавливается в Бога благословить их говорят, что я вышел поддержку женщины. Первый курс прошел гладко, и я вернулся к моим родителям. Кадир и Аарон были играть в игры на улице, Эсма также будет заботиться о них. Внутри Айша Абдулла был сон. Мы ходили еще в нашем обычный день.

Он пришел в лагерь было три месяца. Я провел большую часть долгого времени далеко от моего родного города. Мы договорились,

что он проходил хорошие люди здесь с родственниками искренности наших дней. Каждый член моей семьи должен был адаптироваться к лучшим из лучших здесь. У меня не было никаких проблем, и все же было что-то глохнет внутри, если смотреть. Я не совсем понимаю, на первом, но с течением времени рос личинка и получил государство не может справиться внутри. Я не получил ничего никому в любом случае. Хотя я бы и здесь в безопасности, уши оглушительные бомбы, пронизана трупы, лежащие на улице, если я не принадлежу здесь. Это не земля, как нация людей, которые живут на? Почва также участвует в почве; и жить на крови, пролитой в погоне за ... Ну, я здесь делаю? Может Ваш страх? Является ли безопасность моей семьи? не люди, живущие в смертельном страхе в этой стране? Это не мертвый путь человека или другой? Он не стал мучеником? Я живу внутренние распри толкали меня к месту моего рождения. Я встал этот палаточный городок в течение нескольких месяцев, чтобы сложили безопасность значили для меня бессмысленно. Однажды утром я обнаружил, что разговор с чиновниками. Я объяснил ситуацию, сразу так ясно, что они только согласились урегулировать. В тот день я говорил курс, они показали понимание спасибо. Я проводил все свое время с моей семьей до вечера. Я стоял обернутый плотно и поцеловал своих детей. Хелен, спрашивает, есть ли проблема. Я был очень счастлив, только ему, я

сказал ему, что я чувствовал себя спокойнее. После разговора продолжает работать двенадцать лет любимым, пока я не умру, это будет владелец моего сердца я смотрел павильон погружает женщина. Я вышел из палатки города после того, как воздух, вполне решаемый. Мой рюкзак со мной, три из пяти баксов, и я отправился с моим паспортом. У меня был один грузовик остановки в моей первой попытке. грузовик, который возьмет меня к моей родине. Сирия была одним словом из моего рта. Я передал бумагу водителю, что необходимые объяснения с помощью этих лагерей, не было никаких проблем. Сыр между хлебом, наполненной бутылкой воды из-за сиденья улыбнулся и протянул мне. Я поблагодарил неубедительно. На следующий день мы получили водитель разбудил меня утром. Это было не трудно пересечь границу. Буквы также показывают паспорт думают, что я не столкнуться никаких препятствий. вместе с водителем подошел к Идлиб. собирался ухаживать за собой. проходя через область под контролем оппозиции в местах, где они делают паспортный контроль. Я автостопом пересечь границу снова от Идлиб. Мы исходим из Хама, Тартус без каких-либо проблем. Эти места находятся под контролем сирийского режима. Я был готов достичь Дамаска. Я вижу, что прогрессирует с места на место бомбы, брошенные. Я буду слишком далеко от звука, который не происходил не имеет ни малейшего

страха во мне. Было доверие моего сердца пришло на родину. Мой разум, мое сердце у меня нет возможности сказать, моя дорогая семья, я оставил позади меня. Айше может быть, девушки бы меня, я не могу поверить, что ни одного слова, он собирался накормить его, но я до сих пор не понял бы меня. Может быть, я бы не видеть больше из них не выглядит, как будто ничего, кроме любви к Родине. У меня были также в этой земле. Дамаск войска пограничного режима держали нас под стражей на некоторое время. Противники народа я позволил ему продолжать думать, я держал меня прийти сюда. Хотя сказать, что происходит, они держали меня за неделю. Восемь дней спустя я приехал в Дамаск. Мой дед, родина моего отца к сущности ...

از شروع جنگ بدین سو در سرزمین ما آفتاب نبرآمد. پیش از این بازی خونین استاد تاریخ بودم. در آخرین درسم از من سوالی پرسیده شده بود که به یادم آمد استاد شما به ما کسانی که جنگ را به وجود می آورد و فایده آن چیست آموختانید. در مملکت ما نیز سال هاست جنگ جریان دارد. ما چرا جنگ میکنیم. فایده ما چیست؟ خاموش ماندم و جواب ندادم. تولد شدم و بزرگ شدم. با شکم سیر تغذیه کردم. این جغرافیه بی است که جای زنده گی نیست. به این باور داشتم و درس تاریخ را مقدم میشمردم اکنون شاهد یکایک تاریخ شدم گفتم میگنزد. چی هارا پشت سر گذاشت این خاک ها. این هم میگنزد اما نگذاشت. خود را با خانم و سه فرزند خود در کنار جلوه گور پیدا کردم. از وطن خود از خانه خود جدا میشدم روز ها در سرحد منتظر ماندم. مانند ما انسان های دیگر هم منتظر بودند. در باره رفتن به جایی کوچکترین یک نظر هم نداشتیم. یگانه حقیقت را میدانستم که جغرافیه بی پدر و پدرکلانم ره ترک میکردم. فرزند بزرگم اسماع ۱۱ ساله بود. به صدای بمب ها انفجار ها و صدای صلاح عادت کرده بود.

کوچکترین فرزندم عبدالله یک ساله بود با دوام گریه میکرد. در صورتیکه جنگ را نمیشناخت باز هم گریان میکرد. قسمیکه هر گریانش از خاطر جنگ باشه و یا به ما همین قسم آمد. جنگ تمام چیز ما را تغییر داده بود به خاطر روز بگذرد و به زنده ماندن کوشش میکردیم. دو فرزند دیگرم قادر و هارون دوگانه بودند هیچ چیز را نمیدانست همراه بازی خود مصروف بودن چون پنج ساله بودند. به آنها جنگ را یاد ندادم چون در میان جنگ بودند. میخواستن خانه بروند در هر بار رد میکردم و خاموش میشدند. با سخنان مودبانه برایشان می فهماندم که خانه ما را ترکیه است به خاطر ثبوت نه سبب نه صبرو حال داشتم. روز ها درگذشت بود بلاخره از سرحد گذشتیم قوت ها ما را تسلیم گرفت به کمپ مهاجرین برد. وقتیکه در کمپ رفتیم یک اعلان به زبان عربی ادا شد که هیچ از یادم نمیرود. مادران پدران و فرزندان اکنون نترسید زمان زمان مرحم گذاشتن بر زخمهای تان است. از وطن تان دور ماندن هر قدر سخت و مشکل باشد. زمان زمان ایجاد آرامی است. شکم های کرسنه خود را سیر کنید. همسران و فرزندان خود را محکم در آغوش بگیرید. از مهمان نوازی ترک نترسید. ظلم تنها بالای انسان های گردن کلفت تاثیر می کند. شما جنگ کردید شما شهید شدید شما در مقابل ظلم ایستاده گی کردید. اینجا سرزمین است که در مقابل ظلم سر خم نمیکند. خوش آمدید صفا آوردید. خانم عایشه از وقتیکه از سوریه آمده بودیم اولین بار خندید و عبدالله اولین بار بود که گریان نمیکرد. ترجمان های عربی جای بودباش ما را داد و اشیای ما را جابجا کرد. فوراً غذا آمد شوربای گرم همراه نان های نرم که هر لقمه اش ما را سیر میکرد. به خاطر فامیل خود من باید قوی میبودم از وقتیکه از خانه خود جدا شدم در حال تباه شدن بودم. وقتیکه به کمپ آمدم سیر شدم در وجودم امید آمد وقتیکه در تاریخ در باره ترک ها خوانده بودم که آنها مهمان نواز مردمان مهربان بودن. اینجا با چشمان خود دیدم که حقیقت دارد. کاسه خود را به نوکروال دادم و دست های خود را به شانه اش گذاشتم و گفتم خداوند از همه ما راضی باشد. داکتر آنجا مانند یک ملایکه با هیچ کس قهر نمی کرد مانند عضو فامیل خود رفتار میکرد.

فردای آن روز اولین بار دور از صدای بمب و فریاد انسان های مظلوم شروع به زنده گی کردیم. در اطراف ما ده ها انسان که در خاطر ما همان جا ها را بیاورد باز هم ما خود را در امن حس میکردیم. بعداز غذایی صبحانه یک اعلامیه دادن کلمه مهاجر استفاده نمی کرد به عوض آن مسافر خطاب میکردند. ما را به مسلک های مشخص قرار دادند و هدف آن فعال ما بود. فوراً به آدرس وظیفه رفتیم یگانه کسیکه در باره تاریخ مسلک داشتن من بود. مانند من چند استاد دیگر نیز بود بقیه کارگار بودند. انقدر با هیجان بودم که اولین بارم باشد که تدریس میکنم. هم تاریخ هم عربی و هم فارسی یاد میدادم. به آموزش ارزش قابل شدن آنها مرا بسیار خرسند کرده بود. در اولین تدریس ام تقریباً ۸۰ شاگرد داشتم و مقدار زیاد آن ۳۵ و ۴۰ ساله بود. من درس خود را در رابطه با همکاری ترکیه که همه شاهد سحنه بود شروع کردم یک شاگرد به سن متوسط پا برخاست و گفت دین ما همین را فرموده. با کمک ترکیه دین ما بار دیگر یک حرکت مناسب کرده است و کفار اروپا به ریس خود کار کردن تاریخ این را نمی بخشد ما نیز نم بخشیم گفت. درست فرمودید. زنده باد ترکیه. الله اکبر. خود را در جلسه احساس میکردم. بعداز خاموشی من نیز به زن کمک کردم. اولین درس بدون مشکل ختم شد.

خانه آمدم قادر و هارون در کوچه بازی میکرد. اسماع متوجه آن بود، آیشه در خانه عبدالله را خواب میداد. در زندگی نورمال خود شده بودیم که مانند اقارب خود رفتار میکردیم. در داخل ما هیچ مشکل نبود مگر یک چیز از قلب ناراحت میشاختم. در اوایل متوجه آن نشدیم اما کرم های شکم بزرگ شده و قابل کنترل نبود. به هیچ کس چیزی نمیگفتم. من هر قدر اینجا در امن هم باشم در کوچه ها جسد های افتاده هم نباشد من در اینجا مریبدم نمی شدم. یک ملت را ملت ساخته گی همان مملکت اش بود؟ و خاک را خاک ساخته گی هم همان مردم آن خاک است و خون خود را فدایی وطن خود میکند. خوب من در اینجا چی میگردد؟ آیا از جان خود میترسیدیم؟ آیا امنیت خانواده ام بود؟ آیا انسان هایکه در این مملکت زنده گی میکردند ترس جان را نداشتن؟ انسان هر قسم که باشد آیا نمیبرد. تاثیرات داخلی ام مرا به طرف جای پیدایشم میبرد. ماه بود که من با امن در این خیمه زنده گی میکردم. زیاد بودن در این خیمه برایم سودی نداشت. آن روز درس ندادم ممنونم که مرا درک کردن. تا شام با فامیل ام وقت گذاشتاندم. فرزندانم در آغوش گرفته میبوسیدم. آیشه از من پرسید کدام مشکل است. به او فقط گفتم که بسیار خوشحالم و احساس آرامش میکنم. بعداز ساعت ۱۲ نیم از خیمه جدا شدم. همراه بکس و یک مقدار پول با پاسپورتم بود به راه ادامه دادم. قبلاً یک موتر را کرا کرده بودم به خاطر رفتن به وطنم یگانه کلمه یکه از دهانم بیرون میشد سوریه بود. یک مکتوب به موتروان دادم خندید و گرفت بعداز آن یک بوتل آب و یک پارچه نان که داخل آن بود برایم دراز کرد. همراه موتروان تا خیلی جای رفتم. از مناطق که مخالفان بود کنترل پاسپورت میشد. آنجا هم کدام مشکل پیدا نشد. میخواستم به شام بیایم. وقتی آمدم فرش مین ها را دیدم. از صدای این مین ها خود را هیچ خوب احساس نمی کردم فقط اعتماد آمدن به مملکت خود داشتم. در فکرم فقط خانواده ام بود که آنها را در عقب خود گذاشته آمده بودم. عایشه از من خفه شد. یک کلمه هم میگفتم میرسد با آن هم می فهمیدم که مرا درک خواهد کرد. شاید دو

بارہ آن ہا را دیدہ نمیتوانستم. اما عشق وطن بہ هیچ چیز
مانند نمی شد. تمام هست و بودم ہمین خاکم بود. در سرحد
عساکر رجیم ما را گرفت و فکر کرد کہ من از جملہ
مخالفان ہستم و من را اینجا فرستاد با وجودیکہ تمام قصہ
را کردم. من را یک ہفتہ نگذاشت. بعد از ۸ روز بہ شام
رسیدم. در جایگاہ پدر کلانم و پدم.....

Döyüş başlayandan bəri, günəş doğulmadı bizim torpaqlarda. Bu qan oyunundan əvvəlki həyatımda tarix müəllimi idim. Son dərismdə mənə soruşulan bir sualı xatırlayıram: "Müəllimim, bizə, döyüşü çıxaranların o döyüşdən mənfəəti olanlar olduğunu öyrətdiniz. Bizim məmləkətimizdə də illərdir döyüş var. Biz niyə döyüşürük, bizim xeyirimiz nədir?" Cavablandıra bilmədim, susdum. Doğulub böyüdüyüm, doyub bəsləndiyim bu coğrafiya artıq yaşanmaz bir yer oldu, bundan əmindim. Tarixi izah edən, nəzərdə tutan mən, indi tarixin birə-bir şahidi oldum. Keçər dedim, nələr yaşadı keçirdi bu torpaqlar, bunlar da keçər. Amma keçmədi. Özümü yoldaşım və üç uşağımla Cilvegözü sərhəd qapısında tapdım. Vətənimdən, yurdumdan ayrılırdım. Günlərlə sərhəddə gözlədik. Bizim kimi bir çox insan da sərhəddə gözləyirdi. Hara gedəcəyimiz, nə edəcəyimiz haqqında ən kiçik bir fikirimiz yox idi. Bildiyim tək gerçək vardı ki; o da atamın, babamın on illərdir yaşadığı bu coğrafiyanı tərk ediyimiz. Uşaqlarımdan ən böyüyü olan Əsmə, on bir yaşında idi. Bütün bombalara, partlamalara, silah səslərinə alışmışdı. Mən və anası Aişədən sonra, qardaşlarının əksinə, soyuqqanlılığını qoruyan bir ruh halı içində idi. Ən kiçik uşağım Abdullah bir yaşında idi və mütəmadi olaraq ağlayırdı. Döyüşü tanımamasına, qəbul etməməsinə baxmayaraq sanki hər ağlayışında döyüşü yaşadığını göstərirdi. Ya da biz elə düşünürdük. Döyüş bütün qəbulumuzu dəyişdirmişdi. İcğüdüsel olaraq günü qurtarmağa, həyatda qalmağa çalışırdıq. Digər iki uşağım Qədr və Harun əkilzər idi, beşinci yaş dönüşlərini bir həftə əvvəl qeyd etmişdik. Olan hər şeyə qeydsiz kimi dayanırlar, ətraflarında olan bitəni anlamlandıramadıkları üçün də ətrafda qaçdırıb bir-birləriylə oynayırdılar. Onlara döyüşü izah etmədim; onsuzda içindən gəlirdilər. Evə getmək istədiklərini söyləyirlər, hər səfərində rədd edildikcə

daha da səssizləşirdilər. Onlara uyğun bir dillə danışdığımızı, evimizin artıq Türkiyə olduğunu söyləyib dayanırdım. Daha çox şərhə nə macalım vardı nə də səbrim.

Günlər günləri vedrələrkən ən sonunda sərhəddən keçə tanış. Səlahiyyətlilər bizi götürüb Hatayda bir mühacir düşərgəsinə apardı. Düşərgəyə çatanda heç unuda bilməyəcəyim Ərəbcə bir elan edildi: "Analar! Atalar! Onların övladları! Artıq qorxmayın! Zaman, yaralarınızı qucaqlama zamanıdır, vətəninizdən ayrı qalmanın çətin olacağını bilsək də zaman, dincliyi yaratmaq zamanıdır. Aç olan qarınlarınızı doyurun, yoldaşlarınıza, uşaqlarınıza sarılın. Türk millətinin qonaqpərvərliyindən qorxmayın. Zülm ancaq ona boyun əyənlər qarşısında üstündür, sizlər döyüş idiniz, şəhid oldunuz, zülmə boyun əymədiniz. Bura zülmə boyun əyməyənlərin torpağıdır. Xoş gəldiniz!" yoldaşım Aişə Suriyadan ayrıldığı-muzdan bəri ilk dəfə gülüldü, bəlkə də Abdullah ilk dəfə olsun ağlamırdı. Ərəbcə tərcüməçilər yoldaşlığında qalacağımız yerlər nizamlandı, əşyalarımızı yerləşdirdik. Çox keçmədən də yemək paylanmağa başlandı. İsti bir şorba içib, bir iki parça da çörək yeddik. Götürdüyüm hər loxma düyün düyün olurdu boğazımda lakin yemək məcburiyyətindəydim. Ailəm üçün güclü dayanmaq məcburiyyətindəydim. Yurdumdan ayrıldığımdan bəri əldən düşmüş haldaydım. Düşərgəyə gəldiyimdə eşitdiyim o anons, içimə ümid toxumları səpdi. Tarixdən bildiyim, tanışım Türklər, göstərdikləri qonaqlıq və xoşgörlüslə mənə heç yanıltmayıb, dərdimi dərdimi bir neçə dəqiqə də olsa unutmamı təmin etdilər. Qabımı aparıb vəzifəliyə verdiyimdə Ərəbcə bilib bilmədiyini əhəmiyyətli hesab etmədən çiyninə toxundum və Allah hamınızdan razı olsun dedim. Söylədiyimi anlamadı amma gülərək başını yellədi, o da mənim çiynimə toxundu. Eyni dili danışmasaq da

bir-birimizə toxunaraq bir-birimizi anladığımızı düşündüm. Onsuz da/zatən elə də deyilmi? Bir kor, bir kar bir-birini necə anlar? Tam da belə. Yeməkdən sonra müayinə çadırlarına çağırıldıq və bizim olduğumuz sahədəki hər kəsi başdan aşağı daradılar. həkimlər üzləri gülər, əlaqədar insanlar idi. Hər kəsin problem-ini tək-tək həll etməyə diqqət göstərdilər. Çox vaxt oldu həkim görmədiyimiz. Sanki bir mələklər idi hamısı. Kimsəni yadırgamırlar, öz ailələrindən biriymişik kimi davranırdılar. Sıyrılıb gəldiyimiz o cəhənnəmdən sonra burasının daha ilk gündən yeni bir yuva olacağının işarələrini gördük və içimizdəki pes-simizmi az da olsa kənarlaşdırdıq.

Sabahısı günə ilk dəfə bomba səslərindən, insan qışqırıqlarından uzaq bir şəkildə başladıq. Ətrafımızda bizim oraları xatırlatmağa çatacaq onlarla insan olsa da etibarda hiss edirdik. Naharlıq paylar verildikdən sonra bir elan etdilər. Mühacir deməyib qonaq sözünü istifadə edirdilər. Düşərgə sahəsindəki qonaqların -yəni bizlərin- sahib olduğu qabiliyyətlərə görə yenə özümüzədən olanlara təhsil verməmiş istənirdi. Peşəsi olmayanlar da düşərgə sahəsindəki tənziqləmələrə qol gücüylə kömək edəcəkdilər. Sanaram məqsəd bizləri passiv vəziyyətdən aktiv vəziyyətə gətirmək idi. Elanı götürən kimi düz vəzifə bölgüsünün edildiyi sahəyə getdim. Tarixlə əlaqəsi olan yalnız mən vardım. Əksəriyyət ağırlıqla işçilərdən meydana gəlirdi. Mənim kimi bir neçə dənə müəllim vardı; ədəbiyyatçı və riyaziyyatçı. Bir dənə də astrofizikçi alim. Bizə deyilən; döyüşün bizləri bir çox şeydən məhrum buraxdığı və xüsusilə də uşaqların təhsilinin yarıda qaldığı və bir az da olsa bunun qabağına keçilmək istəndiyi istiqamətində onların təhsil açıqlarını minimum şərtlərdə də olsa bağlamaq olduğu idi. Könüllü olaraq verəcəyimiz bu təhsillərə uşaqlar qəti

qatılacaqdı, digər istəyənlər də qatıla bilərdi. Belə bir şeyin parçası olmaq üçün heç tərəddüdsüz iştirak göstərdim. Müəllimlik instinktlərim dərin yuxusundan oyanmışdı və sanki ilk dəfə müəllimlik edəcəkmis kimi həyəcanlanmışdım. Öyrətmək istədiklərimizi özümüz seçə biləcəkdik və tədris planı sərhədsiz idi. Həm tarix, həm Ərəbcə, həm də Farsca öyrədəcəkdik. Təhsilə bu cür əhəmiyyət vermələri məni çox sevindirdi. Öz bucağımdan düşünəncə bir az olsun başım dağılar, sevdiyim işimi quruluşun tərəfindən də özümü yaxşı hiss edərdim. Necə ki elə də oldu. İlk dərsdə təxminən səksən qədər şagirdim vardı və əksəriyyəti də otuz beş, qırxlı yaşlarda idi. Tədris planı qayğımın olmaması, qarşımdakı insanların da qeyd dəftərlərinin olmaması səbəbiylə dərsin olduqca məhsuldar keçəcəyindən əmindim. Tarix, adı üstündə; keçmiş izah edərsiniz. Mən dərsə, bu düşərgəyə gəlişimizi, gördüyümüz insani rəftarı izah edərək başladım. Bu da bizlər üçün tarixin əhəmiyyətli bir parçası idi, o səbəblə unudulmaması lazım olan bir dərs olmalı idi. Hamımız birlikdə burada Türk qonaqpərvərliyinə şahid olmuşduq. Əksinə bir şey deyilə bilməzdi. Keçmişdə Osmanlı İmperatorluğunun da sahib olduğu xoşgörü siyasətiylə içində bir çox xalqdan millətin qardaşca yaşadığı zamanları izah etdim. İndi də Türkiyə cümhuriyyəti eyni xoşgörüslə hərəkət edirdi və döyüşün pəncəsindən qaçıb xilas olan biz Suriyalılara qucaq açmaları da iki ölkə xalqlarının qardaşlığı üçün əhəmiyyət ehtiva edirdi. Avropanın tətbiq etdiyi immiqrant siyasətləri və immiqrantların orada qarşılaşdığı sərt rəftarlarla Türkiyə cümhuriyyətində qarşılaşdığımız rəftarlar arasında fərq vardı. Ayrıca Avropalı dövlətlər də qəbul edəcəyi immiqrantlar istiqamətində Türkiyə cümhuriyyətinə əhəmiyyətli qaynaq aktarımı təmin edəcəkdilər. Bizləri nə nisbətdə istədiklərini

məni dinləyən şagirdlərimin insafına buraxmışdım. Orta yaşlarda bir qadın ayağa qalxıb: "Din qardaşlığı bunu tələb edir. Müsəlman Türkiyə cümhuriyyəti bizlərə köməkçi olmaqla dinimizə uyğun hərəkət etmişdir. Amma Avropalı kafirlər tam da onlara yaraşan şeyi etdilər. Tarix bunu bağışlamaz, bağışlamarıq" dedi. Ardından böyük bir alqış qopdu. Alqışların arasından qadını dəstəkləyən səslər yüksəldi. "Doğru söyləyir! Yaşasın Türkiyə! Allahı əkbər!" Özümü mitinqdə kimi hiss etmişdim. Səssizlik təmin edilincə də Allah onlardan razı olsun deyərək mən də qadına dəstək çıxışım. İlk dərs problemsiz bir şəkildə bitdi və ailəmin yanına döndüm. Qədr və Harun çöldə oyun oynayırdılar, Əsmə də onlara göz qulaq olurdu. İçəridə Aişə, Abdullahı yatırırdı. Normal günlərimizə dönmüş kimiydik.

Düşərgəyə gəldiyi üç ay oldu. Məmləkətimdən uzaqda keçirdiyim ən uzun zaman idi. Buradakı insanlarla o qədər yaxşı razılaşmışdıq ki qohum səmimiyyətində keçirdi günlərimiz. Ailəmin hər bir üzvü yaxşıdan yaxşıya uyğunlaşma təmin etdi buralara. Baxıldığında heç bir problemimiz yox idi lakin içimi gəmirən bir şeylər vardı. Başlarda çox anlaya bilməmişdim amma zamanla içimdəki qurdcukğq böyüdü və qarşısı alınmaz bir hal aldı. Kimsəyə bir şey bildirmirdim yenə də. Mən hər nə qədər burada etibarda da olsam, qulaqları kar edən bombalayar, küçədə yatan dəlik dəşik cəsədlər olmasa da mən bura aid deyildim. Bir milləti millət edən üzərində yaşadığı torpaq deyil idimi? Torpağı da torpaq edən; üzərində yaşayan və onun uğrunda qanını tökən... Yaxşı, mən burada nə edirdim? Can qorxusumu? Ailəmin can təhlükəsizliyimi? Bu məmləkətdə yaşayan insanların can qorxusu yox idimi? İnsan elə ya da belə ölmür idimi? Şəhid olmur idimi? Yaşadığım iç çəkişmələr məni doğrulduğum yerə itələyirdi. Aylardır təh-

lükəsizliklə yatıb qalxdığım bu çadırdan şəhər mənə çoxca mənasız gəlirdi. Bir şəhər özümü səlahiyyətliylərlə danışarkən tapdım. Vəziyyətimi tək səfərdə elə dəqiq izah etmişdim ki yalnız qəbul etməklə kifayətləndilər. O gün dərs izah etmədim, sağolsunlar anlayış göstərdilər. Axşama qədər bütün zamanımı ailəmlə keçirdim. Uşaqlarımı möhkəm-möhkəm qucaqlayıb öpüb dayandım. Aişə, bir problem olub olmadığını soruşdu. Ona yalnız çox xoşbəxt olduğumu, dinc hiss etdiyimi söylədim. Mənlə danışdıqdan sonra işinə davam edən on iki illik sevdiyim, ölənə qədər də könül köşkümin sahibi olacaq qadına doya doya baxdım. Hava xeyli qərarlıqdan sonra çadır şəhərdən ayrıldım. Yanımda kürək çantam, üç beş qəpik pul və pasportumla birlikdə qoyuldum yola. Daha ilk sınağımda bir dənə tırı dayandırmışdım. Məni ana vətənimə aparacaq olan tırı. Ağzımdan çıxan tək söz Suriya oldu. Düşərgədəkilərin köməyiylə lazımlı şərtlərin olduğu bir kağızı şofərə uzatdım, heç bir problem olmadı. Güllümsədi və kreslosunun arxasından bir şüşə suyla çörəyinin arasına doldurduğu pendiri mənə uzatdı. Yarım ağız təşəkkür etdim. Sabahısı günün səhərində Cilvegözünə çatdığımızda şofer məni oyandırdı. Sərhəddən keçmək çətin olmamışdı. Pasportu göstərib məktubu da oxudunca heç bir maneə törət qarşılaşmadım. Şoferlə birlikdə İdlibə qədər getdim. Oradan sonra başımın çarəsinə baxacaqdım. Muxaliflərin idarəsində olan bölgədən keçərkən bəzən pasport idarəsini etdilər. İdlib sərhədini keçmədən təkrar avtostop etdim. Hamadan Tartusa heç bir problem yaşamadan irəlilədik. Buralar Suriya rejiminin idarəsi altında idi. Şama çatma niyyətindəydim. İrəliləyərkən bəzən bombalayarın atıldığını görürdüm. Bu səslərdən çox da uzaq qalmamış olacağım ki içimdə ən kiçik bir qorxu meydana gəlmirdi. Yurduma gəlmiş olmanın verdiyi güvən vardı ürəyimdə. Ağlım, ürəyim

heç bir şəkildə xəbər vermədiyim, arxamda buraxdığım canım ailəmdə idi. Aişə bəlkə əsəbləşər mənə, tək söz desəm yenə çatacaqdı ona amma yenə də məni anlayacağını düşünürdüm. Bəlkə bir daha görə bilməyəcəkdim onları amma məmləkət sevdası heç bir şeyə bənzəmirdi. Mənim varım da yoxum da bu torpaqlarda idi. Şam sərhədində rejim əsgərləri bizi bir müddət nəzarətdə tutdular. Müxaliflərdən olduğumu düşünərək məni tutub bura qədər gəldiyim insanları buraxdılar. Hadisəni izah etməyimə baxmayaraq, məni bir həftə tutdular. Səkkiz gün sonra Şama gəldim. Babamın, atamın öz yurduna...

تھے کیونکہ ابیں عوجھ ہیں تھی اط عت کی . ہیں
 ے ای کو ج گ کے ٹیسے ہیں ہیں
 تنیب؛ وہ پہلے ہی اط کے اُس کے آسے تھے .
 ابوں ے کہہ کہ وہ گھش جب ے چہتے ہیں
 اوس ہشا گیس کے نقد وہ ہضیڈ خبھوگ ہو جتے .
 ہیں ے ای کے کہہ کے بن ہ ٹمل ہو سہے
 ہیں اوس ہوبسے ایک ہ بُعت گھش ہوگب تشکی
 ہیں۔ ہجھ ہیں وضبت کش ے کی کوئی عبلت
 یب فحش ہیں تھب . بُعت دی گُصس ے کے نقد بن
 ے بن عشدذی پیس کش لی . دکبم ہویں دبتے
 ہیں ایک پ بُہ گُضیی کے کیوپ ہیں لے گئے .
 جت بن کیوپ پہ چے تو فشٹی ہیں ایک افلائی
 ہوا جو ہیں کجھی ہیں ٹھولوں گب " :ہیوں !والذ
 ای کے ٹچوں اہ ٹسو ہت، اہ آپ آپ ے
 صخوں کو لیٹ لی ے کب ولت ہے، بن جب ے
 ہیں کہ آپ ے ہلک کے الگ ہو کش سہ بُ ہیکل
 ہو گب، لیکي اہ لبُن کش ے کب ولت ہے۔ اہ
 آپ آپ ے ٹھوکے پیٹوں کو ٹڑ ہیں، آپ ے
 ٹیویوں کو گلے لگنیں اوس آپ ے ٹچوں کو
 ہضجوعی کے تہی . تشک لوم کی ہوبی وُاصی
 عے خوف صدہ ہیں ہوں . یلن و عتن فشف ای کے
 افلی لگتے ہے جو اط کے اگے جھک
 جیئیں ، آپ اط عے لڑے، آپ ہیں عے یہیڈ
 ہوجکے ہیں، لیکي آپ ے ججش کے عہ ے
 عش ہیں جھکیب ہے . یہ ای کی عشصہی ہیں جو
 ،یلن و عتن کے اگے عش ہیں جھکتے
 خوگ آہذیڈ " !ہیشی ٹیوی فینتہ نیم کو چھوڑ کے
 نقد پہلی ٹیس ہعکشانی اوس ییڈ فجداللہ
 پہلی ٹیس سو ہیں سہب تھب . وہ ہمبہبت جہیں بن
 ے سہ بُ تھب وہیں بن ے آپ ے چیضیں کھولیں
 اوس فشٹی صٹی کے تشجوب وں ہوبسی عبتہ
 تھے . جلد ہی کھب بُ تمغین کیب جب سہب تھب . ہیں ے
 ایک گشم عوپ اوس سوٹی کب ایک ٹکڑا کھیب .
 ہش وُالا ہیشے گلے ہیں ایک گشہ کی عشح
 ہذعوط ہو سہب تھب لیکي ہجھے کھب بُ کھب بُ
 تھب . ہجھے آپ ے خب ڈای کے لے ہضجوط سہ بُ
 تھب۔ ہیں آپ بُ ہلک چھوڑ کے آ ے کے نقد بُت
 تھک گیب ہوں . اط کیوپ ہیں آ ے کے نقد
 اط افلائی ے ہجھ ہیں اہیڈ پیڈا کی ہے۔ ہیں تبسیخ
 کے نوالے عے جب بُت ہوں کے تشکوں
 ے بن پش یلن ہیں کیب ہے ، ای کی ہوبی وُاصی
 اوس سوادسی کے عبتہ یہ یہش ہے، ابوں
 ے ہیکلات ٹھول بُ ہیں ہیشی ہذد کی . ہیں ے
 آپ ے پلٹ لی اوس خبدم کو دے دی جت اوس

جت عے ج گ ٹشو ٹ ہوئی ہے، ہوبسی صہی پش
 عوسج علوٹ ہیں ہوا ہے . ہیں اط
 خوی کے کھیل عے پہلے تبسیخ کب ہضووی
 پڑ ہیتب تھب . ہجھے یب ہے کہ ہیشے ایک
 ییگشد ے ہجھ عے عوال کیب تھب کہ " :ہذنتشم
 اعتب ، آپ ے ہویں پڑ ہیب ہے کے ج گ
 کش ے والے ج گ عے ہ بُف ٹھی کوہتے ہیں۔
 ہوبسا و عی علوں عے ج گ لڑ سہب ہے، بن
 کیوں لڑ سہے ہیں، ہوبسے ہ بُف ہو سہب ہے کیب؟
 . ہیں اط کب جواہ دے عکب اوس"
 خبھوگ سہب . یہ جعشافیہ، جہیں ہیں پلا ٹڑ ہب
 اوس ہیں ے کھیب پیب، اہ یہ جگہ لیٹل سہبک
 ہیں تھی، اوس ہجھے اط ٹبت کب یمی ہے کہ ہیں
 تبسیخ پڑ ہب ے والا اعتب تبسیخ کب خود
 گواہ ہوں۔ ہیں ے کہہ یہ عت اساضی ہے، یہ خعہ
 بُت عی ہیکلات عے گُصسا ہے اط
 عے ٹھی گُصس جیئے گب . لیکي یہ عت ختن ہیں
 ہوا . ہیں ے آپ ے ٹیوی اوس تین ٹچوں کے
 عبتہ جلیوگوصو کی عشدذ فجوسکی . ہیں آپ بُ
 آٹبی ہلک چھوڑ سہب تھب . بن ے د وں تک
 عشدذ پش اٹیس کیب . ہوبسے جیغے بُت عے
 لوگ عشدذ پش اٹیس کش سہے تھے . بن ہیں
 جب ے تھے ہ کوئی اُاصہ تھب کے بن کیب
 کشیں کہیں جیئیں . فشف ایک عچ ہیں جب بُت تھب
 کہ ؛ بن اط جعشافیہ کو چھوڑ سہے ہیں، جظ
 صہی ہیں ہوبسے آتب و اجذا سہتے تھے
 جہیں ہیشے دادا دادی دہنیوں تک سہے تھے .
 فبقوہ، ہیشے ٹچوں ہیں عت عے ٹڑی
 گییسہ عبل کی تھی . وہ توہم ٹن دھوبکوں اوس
 گولیوں کی اُاص کی فیدی ہو گئی تھی . اط کی
 ہیں فینتہ اوس ہیشے نقد وہ آپ ے ٹھی ٹھیبوں
 کے تشفکظ تھی، اط کب ٹھی خوی عشد ہوا
 تھب . ہیشا عت عے چھوٹب ٹچہ، فجداللہ، ایکي
 عبل کب تھب اوس ہغلغل سوتب تھب . وہ جب بُت ہیں
 تھب کہ ج گ کیب ہے اط کے ٹوجود، اط کے سو
 ے عے یہش تھب کہ وہ ج گ والے
 فلالے ہیں سہ سہب ہے، یب تو بن ے ایغب
 . عوجب . ج گ ے ہوبسے توہم تبش ٹڈل دیے
 جلتی، بن ص دہ سہ ے کی کوپک کش سہے
 ،تھے . ہیشی ٹبی دو ٹچے ، لیدس اوس ہیسوی
 دو وں جڑواں تھے، بن ے ایک ہفتہ لجل ای کی
 پب جویں عبلگشہ ہ بُئی تھی . وہ اط عت
 کچھ عے لاتقلک لگ سہے تھے، اوس وہ اسد گشد
 ٹہبگ سہے تھے اوس آپظ ہیں کھیل سہے

ہیں، ٹچے ٹھی ٹیہل ہو ے کو ٹیس تھے۔ ہیں ے
اط عشق کے کیم ہیں ٹغیش کھی

بچکچہٹ کے دقہ لب۔ ایغے لگب ہیشی تقلیوی
ججالت گہشی ئ دے جگب اٹھی اوس

ہجھے ہذغوط ہو جیغے ہیں پہلی ٹیس ایک اعتبد
ٹی ے جب سہب ہوں بن خود ا تخبہ کش

عکتے تھے کے بن کیم پڑھب ب جہتے تھے
اوس قُبة لاهذود تھب۔ ہیں تبسیخ، فسنی

فبسی پڑھوں گب۔ ہجھے ٹہٹ خوئی ہوئی کے وہ
تقلین کو ات ئ ابویت دے سہے ہیں۔ اگش

ہیں اپ ے مَعہ ٹس عے عوچوں تو ہیں اط ہیں
ہتغول ہو جیوں گب، اوس ہیں اپ ب پغ ڈیذہ

کیم کش کے اچھب ہذغوط کشوں گب۔ یمی ب
ایغی عشق ہوا۔ ہیشی پہلی کلاط ہیں تمشیجب 00

علت فلن تھے، اوس ای ہیں عے اکثیت پی ٹیظ
چبلیظ عل کی تھی۔ ہجھے یمی تھب یہ

اعجبق ٹہٹ ہفیز ہوں گے۔ دمیت یہ ہے کہ ہیشے
پیظ قُبة کی پشییب ئ ہیں اوس لوگوں

کے پیظ کیپیں ہیں تھیں۔ تبسیخ کب جیغے بَم تبتب
ہے کہ اط ہیں آپ ہبسی کب تبتے ہیں

ہیں ے اط کیوپ تک پہ چ ے عے ٹشوئ کیب
اوس ا عُب ئ اھذاد کب تبتب جو ہویں ہلی۔ یہ

ہوبسے لیے تبسیخ کب ایک ابن دقہ تھب، تو یہ
ایک ایغب عجک ہو ب جہتے جو ے ٹھولے۔ ایک

عتہ، بن عت ے یہیں تشک ہوبوی واصلی کب
ہتہبذہ کیب۔ اط کے تشفکظ کچھ ہیں کہب جب

عکتب تھب۔ ہیں ے وضبت کی ہختلف لوہوں
عے ٹہٹ عے لوگوں یہیں ٹھنی چسے کے

عتہ سہتے تھے علغ ت فتوب یہ کے سواداسی
کے لوا ئی کے چے۔ اے جوہوسہ تشکی

اعی سواداسی کے عتہ کیم کش سہے ہیں، اوس ا
ہوں ے کھلی ٹہوں کے عتہ ہویں وفول

کشیب جت بوج گ کے پ جی عے فساس ہو کش
آئے۔ یہ دو وں ہولک کی فوام کے دسہیی

ٹھنی چسے کے لئے ٹری ابویت کب دبھل ہے۔ جو
اھیکشیئی پللیغیں یوسپ ے لاگو کی

وہ ٹہٹ عخت تھیں تبسکی و عی کے لے اوس اط
کے ہمبٹلے ہیں جو اچھب لوک تشکی

ہوبسے عتہ کش سہب۔ اط کے فلاوہ، یوسپی
سیعتیں تبسکی و عی کے لے ابن ہلی اھذاد

فشابن کشیں گے جوہوسہ تشکی کو۔ وہ ایک خبی
ت بُعت جہتے تھے اوس ہیں ے اپ ے

ع ے والے علت فلووں کے سدن و کشم پش ای
کو چھوڑ دیب۔ ایک دسہیب ئ فوش کی

اط فکش کے ٹغیش کہ وہ فشی جب ٹب تھب یب
ہیں، ہیں ے اط کے ک ڈھے کو چھوا اوس کہب

خذا (اللہ) تن عت عے ساضی ہو۔ وہ ہجھے دیکھ
کش ہغکشایب اوس ہیشے ک ڈھے پش ہتھ

سکھب۔ بن ایک دو عشے کی صٹی ہیں جب ے
تھے لیکہ ک ڈھوں کو چھو لی ے عے بن ایک

دو عشے کو عوجھ گے تھے۔ کیم ایغب ہیں ہے؟
کظ عشق ایک بٹی ب یخ ایک ٹہسے

یخ کو عوجھ لیتب ہے؟ ٹبلکل اعی عشق۔ کہب ے
کے تقد بن عت کو ایک ہقی ے کش ے

والے خیوے ہیں ٹولایب اوس ہوبسی عش عے
پیوں تک تلائی لی۔ وہیں عت ڈاکش خوئگواس

اوس فکشہ ڈ تھے۔ وہ پش کھی کے ہغلے کو دل
کش ب کے جہتے تھے اوس پش ایک کی

دیکھ ٹہبل کش ب۔ ایک عویل ولت کے تقد ہیں ے
ڈاکشوں کو دیکھب ہے۔ وہ عت ایغے تھے

جیغے فشیتے ہوں۔ وہ پش کھی کو اپ ے خب دای
کے اسکی کی عشق دیکھ سہے تھے۔ بن

جظ جہ ن عے آنے تھے اط کے تقد، یہیں کے
دیلات دیکھ کش لگ سہب تھب کے بن فلاہبت

کہ بن ایک ے گھش ہیں، آئے ہیں اوس بن ے
ہیبوعی کو ایک عشف دھکیل دیب۔ ایک

عوئل ہنت کے تقد پہلی ٹیس بن ے ٹووں اوس ا
عُب ئ چیخوں کی اواص کے ٹغیش دی ٹشوئ

کیب بن ہذفوگ ہذغوط کش سہے تھے، اگشچہ
ہوبسے ہبڈول ہیں ہویں اپ ے و عی کی یب

دلایب والے دسج وں افشاد تھے۔ بئیتہ کے تقد ا ہوں
ے ایک افلائی کیب۔ ا ہوں ے پ نہ گضبی

لفک اعتقول ہیں کیب ٹلکہ ہوبوی کہب۔ پش کیوپ
ہیں پش ہوبوی اپ ئ فلادیت کے ہغبتک

دو عشے ہوب وں کی تشتیت کشے گب اوس جی
کے پیظ کوئی ایغی فلادیت ہیں وہ

کیوپ گ کی جگہ ہذد کشے گب۔ ہمقد اپ ے
غیش فقبل سیعت عے ہویں کو چلو کش ے کی

تھی۔ ہیں فوسی عوس پش وہیں گیب جہیں کیم
تمغین ہو ے کب افلائی ع ب تھب۔ تبسیخ ہیں

فشف ہجھے دلچغی تھی۔ اکثیت کسک وں پش
ہتبول تھی۔ ہیشے جیغے چ ڈ اعتبارہ

تھے؛ ایک حق ف اوس ایک سیبسی کب اعتبد
تھب۔ ایک ہگول عجیقیت کب اعتبد تھب۔ ہویں کہب

گیب کے ج گ ے ہویں ٹہٹ عی چبسی عے خبی
عوس پش ٹچوں کی تقلین عے ہذشوم کیب

وہ اط تقلیوی ہذشوہیوں کو پوسا کش ب جہتے
تھب۔ ای سضبکسا ے عوس پش دی گئی تشتیت

ہیں ہبہی وں عے ہذفوگ عشیمے عے سہ سہب
تہب اہ ہجھے ٹے حق ئ لگ ب یشوئ بو گیب تہب

ایک فجخ ہیں دکیم عے ثبت کش سہب تہب۔ ہیں
ے اپ ئ فوست دبل ات ے واضح عشخ

تنبئی یمبی کہ ا ہوں ے فشف یہ لجلو کشلی۔ ہیں
ے اط دی لیکچش ہیں دیب اوسوہ ہجھے

عوجہب گئے۔ ہیں ے پوسا دی اپ ے خب ذای
کے عبتہ گصاسا۔ ہیں عسا دی ہضجوعی عے

اپ ے ٹچوں کو چوہنت سہب۔ فبتہ ے پوجہب
کچھ ہغلہ تو ہیں۔ ہیں ے اط عے کہب کہ ہیں

فشف ثبت خوگ ہوں، ہیں ثبت پشعکوی ہذغوط
کش سہب ہوں۔ ہیشے عے ثبت کش ے کے

تقد وہ اپ ب کیم کو جیسی سکھ ے لگی اوس اط
دوسای ہیں اط کی عشف دیکھ ے لگب، ہیں

نہسہ عیل عے اط عے پیس کشتب ہوں وہ یہی
ہوت تک ہیشے دل کی ہبلک ہو گی، ہیشے

دل کب عکوی۔ ہو عن ثبت عیبہ تہب اط کے تقد ے
ہیں خیوہ تغتی چھوڑ دی۔ ہیں ے ایک

عفشئی ٹیگ لیب، چ ڈ پیغے لیے اوس اپ ب
پبعوسٹ لیب اوس ہیں چلا گیب۔ ہیشی پہلی کوپک

ہیں ایک لاسی سوکی یہ لاسی ہجھے ہیشے
وعی کو لے جبے گی۔ ہیشے ہ ے عے

فشف ایک لفک گلا "تیم"۔ ہجھے کیوپ ہیں لوگوں
ے ضشوسی وضبت ایک کبغز پش

لکھ کش دی اوس کچھ ٹھی غلط ہیں ہوا۔ ڈسائیوس
ہغکشایب اوس ہجھے سوٹی وہ پ یش دیب اوس

اط کے عبتہ پب ئ کی ایک ٹوتل دی۔ ہیں ے آدھے
دل کے عبتہ یکشیہ ادا کیب۔ جت بن اگلی

فجخ چلوپگور کی عشدذ پش پہ چے تو ڈسائیوس
ے ہجھے اٹھیب۔ عشدذ پس کش ب ہیکل

ہیں تہب۔ جت ہیں ے اپ ب پبعوسٹ دکھیب اوس
خط پڑھیب تو کوئی ٹھی سکبوٹ ہیں ہوئی

ہیں ڈسائیوس کے عبتہ ادلت گیب۔ اط فالالے ہیں
کجھی کجھیس پبعوسٹ کی جب چ پڑتیل ہو

سہی تھی۔ پش ہیں خود جیتب گیب ہختلف گبڑوں
ہیں، ادلت کی عشدذ فجوس کش ے عے

پہلے۔ بن کخی ٹھی ہغبلے کے تغیش دوط عے
تبتظ کی عشف سوا ہ ہوئے یہ جگنبیں

نیم کی دکوہت کے ک ٹشول ہیں تھیں۔ ہیشا دھٹک
تک پہ چ ے کب اسادہ تہب۔ ہیں ے

ساعتے ہیں ہختلف جگہوں پش بن گشتے دیکھے۔
ہیں ای عے دوس تہب اط لئے ہجھ رسا عب

ٹھی خوف ہیں تہب۔ ہیشے دل ہیں اپ ے وعی
اوس گھش ہو ے کب افتوبد ہیشے دل ہیں تہب

فوست ے کھڑے ہو کش کہب: "ہزبت ہیں تشادسی
کی ضشوست ہے۔ اط ہغلن جوپوسہ

تشکی ے ہزبت کے ہغبتک بوپسی ہذد کی ہے۔
لیکی یوسپ کے کیفشوں ے ٹلکل ویغے

کیب جو ا بے عوٹ کشتب ہے۔ تبسیخ اط کو ہقف
ہیں کشے گی اوس بن ٹھی ٹبلکل ہقف

ہیں کشے گے: "ا ہوں ے کہب۔ اط کے تقد عت ے
تبللیں تجبنیں۔ تبللیں کے فلاوہ اط

خبتوی کی دوبیت ہیں ثبت آواصیں ٹھی انیں"۔ یہ
ٹلکل ٹھیک ہے! ص ذہ ثبت تشکی! خدا فیتیں

بے (اللہ اکجش!) ہجھے ایغے ہذغوط ہوا کے
ہیں ایک سیلی ہیں آیب ہوں۔ جت خبھوئی

ہوئی، ہیں ے اط خبتوی کی دوبیت کی اوس کہب
خذا (اللہ ای عے ساضی ہو۔ پہلا عجک

کخی ٹھی ہغلے کے تغیش ختن ہوا اوس ہیں اپ
ے خب ذای کے پبط وایط آیب۔ لبدس اوس ہیسوی

ٹہش کھیل سہے تھے، اوس فیفوہ ای پش یش سکھ
سہی تھی۔ ا ڈس فبتہ فجذاللہ کو علا سہی

تھی۔ اے لگ سہب تہب کے ہقوول کے دی وایط
آ گئے ہیں۔ ہویں کیوپ آئے ہوئے تھی

ہبی ے بوگئے تھے۔ یہ پہلی ٹیس ہے کہ ہیں اپ
ے آتبی یش عے ات ے عویل فشفے کے

لئے دوس ہوں۔ ہوسے بہیں کے لوگوں کے عبتہ
ات ے اچھی اوس ہغل تقلمبت ٹی گئے

تھے۔ ہیشے خب ذای کے بش سکی کو عبتہ کھڑا
کیب۔ جت جب چ پڑتیل کی تو کوئی ہغلہ ہیں

تہب لیکی ہیشے دھک ایک ثبت پھ طگی
،تھی یشوئ ہیں ہجھے صیبہ عوجہ ہیں ہیں آیب

لیکی ولت کے عبتہ عبتہ ہجھ ہیں ایک عوج کی
ذت ہیں اصبفہ ہوا اوس یہ بلبلل تشدایت

ٹی گئی۔ ہیں ے اٹھی تک کخی کو کچھ یش ہیں
کیب۔ اگشچہ ہیں یہیں ہذفوگ ہوں، کوئی

ٹن ہیں اوس ہ لائیں عڑک پش پڑی ہوتی تھیں،
لیکی ہیشا یہیں عے تقلک ہیں تہب۔ کیب ایک

صہی لوم ہیں ٹ بتی، یک لوم؟ ایک صہی، اط
صہی پش کچھ خوی ٹہبتے ہیں اوس کچھ اط

صہی کے لئے خود کو لشتبی کشتے ہیں... لہزا
ہیں بہیں کیب کش سہب ہوں؟ ہوت کب خوف؟ یب

ہیشے خب ذای کی دفینت کے لئے؟ کیب اط ہلک
ہیں سہ ے والے لوگوں کو ہوت کب خوف

ہیں ہوتب؟ کیب آدھی ایک یب دوعشی عشخ ہش
ہیں سہب؟ کیب وہ نہیڈ ہیں ہو سہے تھے؟ ہیشا

ا ڈس ہجھے اط جگہ لئے جب ب چہ سہب تہب
جہیں ہیں پیذا ہوا تہب۔ یہ خیووں کب یش جہیں

ھیشا دھیک، ھیشے دل ھیشے خب دای کے پبط
 تھب ج ہیں ھیں نغیش اعلائی کے پیچھے چھوڑ
 آیب تھب. ھجھے ھقلوم تھب وہ ھجھ پشنت غفہ
 بو گی، لیکی اط کے لئے ایک لفک کبھی بو
 گب اوس وہ ھجھے عوجھے گی. بو عکتب ہے کہ
 ھیں پھش ابیں کجھی ۵ دیکھ عکوں، لیکی
 ھیشے وعی کی ھنجت کھی اوس چیض کی عشع
 ہیں تھی. ھیشے پبط فشف یہ صھیی/وعی
 تھب. دھیک کی عشدد پش، دکوھت کے فوجیوں ۵
 تھوڑی دیش کے لئے بویں دشاعت ھیں
 سکھب. ابوں ۵ عوچب کہ ھیں کھی گشوپ عے
 بوں اوس ابوں ۵ ھجھے وپیں سکھب اوس
 دوعشوں کو جب ۵ دیب. اگشچہ ھیں آپ کو ہیں
 تنب عکتب کے کیب ہوا، ابوں ۵ ھجھے ایک
 ہفتے تک انیس کشوایب. ھیں دھیک آٹھ دی نقد
 آیب. اب ۵ تنب دادا کی صھیی پش---

Согуш башталгандан бери биздин жерлерге күн нурун чачпады. Бул кан оюнунан мурунку жашоомдо тарых мугалими элем. Акыркы сабакта менден суралган бир суроону эстеп жатам: "Мугалимим, бизге согушту чыгаргандардын ал согуштан бир кызыкчылык көздөгөндөр болгонун айттыңыз. Биздин өлкөбүздө дагы жылдардан бери согуш бар. Биз эмнеге согушуп жатабыз, биздин кызыкчылыгыбыз эмне?" Жооп бере албадым, унчукпадым. Туулуп өскөн, курсагымды тойгозгон бул география эми жашап болбогон бир жерге айланды. Тарыхтан сабак берген мен, эми тарыхтын күбөсү болдум. Өтүп кетээр дедим, эмнелерди гана көрбөдү бул жерлер. Бирок өтпөдү. Аягында жубайым жана үч балам менен Жилвегөзү чек ара киришинде турдук. Ата журтумдан, туулган жеримден ажырап жатам. Күндөп чек арада күтүп турдук. Биз сыяктуу бир топ адам чек арада күтүп жатышты. Каяка бараарыбызды, эмне кылаарыбызды такыр билбейт болчук. Мен билген жалгыз чындык бар эле, атам, чоң атам он жылдардай жашаган бул географияны таштап баратабыз. Балдарымдын эң чоңу болгон Эсма, 11 жашта эле. Бардык бомбаларга, жардырууларга, курал үндөрүнө көнгөн эле. Мен жана апасы Айшадан кийин, бир туугандарына караганда оор басырыктуугун кармап турду. Эң кичине балам Абдулла бир жашта, тынымсыз ыйлап жатты. Согушту таанышына, түшүнүшүнө карабастан ар ыйлаганда согушту башынан өткөргөнүн көрсөтчү. Же болбосо биз ошондой ойлоп жаттык. Согуш бардык түшүнүгүбүздү өзгөттү. Инстинк боюнча күнүбүздү куткарууга, жашап калууга аракет кылдык. Калган эки балам Кадыр менен Харун эгиз эле, 5 жашка толгонун бир апта мурун

куттуктаганбыз. Болуп өткөн бардык нерсеге кош көңүл сыяктуу карап, эмне болуп жатканын түшүнбөгөндүктөн ары бери чуркап ойноп жатышты. Аларга согуш жөнүндө айтып бербедим, ансыз деле ичинен сезип жатышты. Үйгө кеткиси келгенин айтып, ар жолкусунда четке кагылган сайын унчукпай кала башташты. Аларга акырын бул жака көчүп келгенибизди, эми үйүбүз Түркия экенин айтып жаттым. Мындан көбүн түшүрдүрүп бергенге алым дагы сабырым дагы жок эле.

Күндөр өтүп аягында чек арадан өттүк. Жооптуулар бизди алып Хатайда бир качкындардын лагерине алып барышты. Лагерге барганыбызда эч унутпай турган арапча бир жарыя кылынды: "Апалар! Аталар! Алардын балдары! Эми коркпогула! Убакыт жараларыңарды айыктырат, ата журтуңардан ажыроо оор болсо дагы убакыт баарын ордуна келтирет. Ач болгондор курсагыңарды тойгозгула, жубайларыңарды, балдарыңарды кучагыңарга катуу кыска. Түрк элинин меймандостугунан коркпогула. Зулум бир гана ага моюн сунгандар үчүн жогору, силер согуштуңар, шейит болдуңар, зулумга моюн сунбадыңар. Бул жер зулумга моюн сунбагандардын жери. Кош келдиңер!" Жубайым Айша Сириядан келгенибизден бери биринчи жолу күлдү, Абдулла дагы бул жолу ыйлабай жатты. Арапча которуп берүү менен жашай турган жерлерибиз даярдалды, буюдарыбыз жайгаштырдык. Бираздан кийин тамактар таратылып баштады. Ысык бир сорпо ичип, бир эки сындырым нан жедим. Оозума салган тамагым өтпөй жатты, бирок жешим керек эле. Үй бүлөм үчүн күчтүү болушум керек. Ата журтумдан ажырагандан бери алсыз абалдамын. Лагерге келгенимде мен

уккан ал жарыя ичимде үмүт ойготту. Тарыхтан билген, тааныган түрктөрдүн, бизге көрсөткөн меймандостугу жана ак пейилдиги менен мени эч жаңылыштырбай, дартымды бир канча мөөнөткө унуттурду. Кесемди көтөрүп жооптууга берип жатып арапча билеби аны ойлонбой эле, желкесине тийип Аллах баарыңардан ыраазы болсун дедим. Сүйлөгөнүмдү түшүнгөн жок бирок күлүмсүрөп башын ийкеди, ал да менин желкеме тийди. Бир тилде сүйлөбөсөк дагы бири бирибизгетигенде бири бирибизди түшүнгөнүбүздү ойлодум. Ансыз деле ошондой эмеспи.? Бир сокур бир дүлөй бири бирин кантип түшүнөт? Дал ушундай. Тамактан кийин дарылоочу чатырларга чакырышты жана баарын бир сыйра карап чыгышты. Докторлор жүздөрү күлүмсүрөгөн, жумшак адамдар эле. Баарынын эмне проблемасы болсо аларды чечүүгө аракет кылышты. Докторду көрбөгөнүмө көп болду. Баары периштелер сыяктуу эле. Эч кимди жатыркабай, өз үй бүлөсүндөй көрүп мамиле кылышты. Биз качып келген ал тозок отунан кийин алгачкы күнү эле жаңы бир уя боло тургандыгынын белгилерин көрүп ичибиздеги пессимизм бир аз болсо да жоголду.

Эртеңки күнгө биринчи жолу бомба үндөрүнөн, адам чыңырыктарынан алыс бир абалда баштадык. Айланабызда бизге аларды эстете турган ондогон адам болсо дагы өзүбүздү коопсуз сезип жаттык. Эрте мененки тамакты бергенден кийин бир кулактандыруу болду. Мындан ары качкын дебей конок деп айтышчу болду. Лагердеги коноктордун өзүбүздүн ичибиздегилерден болгон талантына жараша өзүбүздү күлөргө билим берүүбүздү каалашты. Кесиби болбогондор дагы лагердеги иштерге

жардам бере турган болду. Максат бизди пассив бир абалдан активдүүлүккө алып келүү болсо керек. Кулактандырууну угуп дароо жоопкерчиликтерди бөлүштүргөн жака бардым. Тарых менен байланышы болгон жалгыз мен элем. Көпчүлүк жумушчулар эле. Мен сыяктуу бир нече мугалим бар эле; адабиятчы жана математик. Бирөөсү астрофизик академиги эле. Бизге айтылган нерсе; согуштун бизди бир топ нерседен куру калтырганы жана өзгөчө балдардын билиминин жарым жолдо калгандыгы үчүн бираз болсо дагы муну жакшыртуу үчүн балдарга билим берүүнү улантуу эле. Биздин балдарга ыктыярдуу түрдө берген билимибизге бардык балдар катышканга укуктуу эле. Мындай бир нерсенин бир бөлүгү болуу үчүн эч күмөнсүз макулдук бердим. Мугалимдик инстинктерим терең уйкусундан ойгонгон эле жана биринчи жолу мугалимдик кыла турган сыктуу толкунданып жаттым. Үйрөтүүнү каалаган нерселерибизди өзүбүз тандай алчубуз жана программа чексиз эле. Тарыхты дагы, арапча, фарсчаны дагы үйрөтчү болдум. Билим алууга ушунчалык маани бергени мени сүйүнттү. Өзүм жөнүндө ойлоно турган болсом бираз болсо дагы алаксып, сүйгөн ишимди кылсам өзүмдү жакшы сезем. Чындыгында ошондой болду. Биринчи сабакта сексенге жакын окуучум бар эле жана көпчүлүгү отуз беш, кырк жаштарында эле. Окуу программасы проблемасы жана окуучуларымдын сабактан бир проблемасы болбогону үчүн сабактын пайдалуу өтүшүнө ишенет элем. Тарых, аты айткандай өтмүштү түшүндүрөсүн. Мен сабакты, бул лагерге келишибизди, биз көргөн адамдык мамилени айтып баштадым. Бул дагы биз үчүн тарыхтын маанилүү

бөлүгү, ошол себептен унутулгус бир сабак болуш керек. Баарыбыз бул жерде түрк элинин меймандостутуна күбө болдук. Өткөн заманда Осмон Империясынын дагы ынтымак политикасы менен бир нече өлкөнүн элдеринин бир туугандыктын ичинде жашаган убактарды айтып бердим. Азыр болсо Түркия Республикасы ошол кең пейилдүүлүк менен аракет кылып жана согуштун карамагынан качып кутулган биз Сириялыктарга кучак жаюусу дагы эки өлкө элдеринин бир туугандыгы үчүн мааниге ээ эле. Европанын жүргүзгөн көчмөн политикалары жана ал жердеги көчмөндөргө кылынган орой мамилелер менен Түркия Республикасындагы мамилелер арасында айырма бар эле. Өзгөчө Европа өлкөлөрү дагы кабыл кылышкан көчмөндөр жөнүндө Түркия Республикасына маалымат берип турчу. Бизди канчалык деңгээлде кабыл кылышканын окуучуларымдын оюна таштадым. Орто жаштардагы бир аял туруп: "Дин бир туугандыкты талап кылат. Мусулман Түркия Республикасы бизге жардам берүү менен динибизге ылайык иш кылышты. Бирок Европалык каапырлар өздөрүнө жарашкан нерсени кылышты. Тарых муну кечирбейт, кечирбейбиз" деди. Артынан бир кол чабуу болду. Кол чабуулардын арасынан аялды колдогон үн келди. "Туура сүйлөп жатат! Жашасын Түркия! Аллаху Акбар!" Өзүмдү митингде жүргөн сыяктуу сездим. Айлана жымжырт болгондо мен дагы ал аялды колдоп Аллах алардан ыраазы болсун дедим. Алгачкы сабак ушундай өтү анан үй бүлөмдүн жанына кайттым. Кадыр менен Харун сыртта оюн ойноп жатышыптыр, Эсма аларга көз кулак болуп жатты. Ичкериде Айша

Абдулланы уктатып жатыптыр. Баягы күндөрүбүзгө кайткан сыяктуу элек.

Лагерге келгенибизге үч ай болду. Ата мекенимден алыста жашаган эң көп убакыт эле. Бул жердеги адамдар менен ушунчалык жакшы келишкенибизден туугандай жакындык менен күндөрүбүз өтүп жатты. Үй бүлөмдөгүлөр дагы баары бул нерселерге көнүп кетти. Карап көрсөк эч кандай проблемабыз жок эле, бирок ичимди сыздаткан бир нерселер бар эле. Башында көп түшүнө албадым бирок убакыт өтүшү менен ичимдеги жара чоңойгондон чоңойду. Бирок дагы да эч кимге байкатпадым. Мен канчалык бул жерде коопсуздук ичинде болсом дагы, кулактарды дүлөй кылган бомбалар, көчөдө жаткан өлүк жандар болбосо дагы мен бул жерге тиешелүү эмес элем. Бир улутту улут кылган анын жашаган жери эмес беле? Жерди дагы жер кылган; үстүндө жашаган жана анын жолунда каныны төккөн... Мейли бул жерде мен эмне кылып жаттым эле? Жан коркуусубу? Үй бүлөмдүн өмүрүнүн коркуусубу? Бул мамлекетте жашаган адамдардын өмүрүнүн коркуусубу? Адам бир күнү өлбөйт беле? Шейит кетпейт беле? Ичимдеги бул ойлор мени туулган жериме түртүп жатты. Айлар бою коопсуздук ичинде жатып турган бул чатырлардан курулган бир шаар мага эми маанисиз келип жатты. Бир күнү таңда жооптуулар менен сүйлөшүп жаттым. Абалымды ушунчалык так түшүндүргөндүктөн бир гана макулдугун берип калышты. Ал күнү сабак бербедим, түшүнүштү баары мени. Кечке чейин бардык убактымды үй бүлөм менен өткөрдүм. Балдарымды катуу уысып өптүм. Айша бир проблема барбы деп сурады. Ага бир гана аябай бактылуу экенимди, көңүлүм жай экенин айтым. Мен менен

сүйлөшүп бүтүп ишин уланткан он эки жылдык жубайым,өлгөнчө жүрөгүмдүн ээси боло турган аялыма тойгончо карадым.Эшик караңгы болуп калганда чатырдан чыгып кеттим. Жанымда сумкам,үч беш тыйын акчам жана паспортум менен жолго чыктым. Жолдон бир жүк ташыган машинаны токтоттум.Оозуман чыккан жалгыз сөз Сирия эле. Лагердегилердин жардамы менен тийиштүү нерселер жазылган кагазды шоферго сундум,эч бир проблема болбоду. Күлүмсүрөдү, отургучунун аркасынан бир ише суу менен нандын ичине коюлган быштакты мага сунду. Рахмат айттым. Эртеси күн эрте менен Жилвегөзүнө барганыбызда шофер мени ойготту. Чек арадан өтүү кыйын болгон жок. Паспортту көрсөтүп катты окутсам эч нерсе деген жок. Шофер менен Илдибке бардым. Андан кийин эптейт элем. Атаандаш партиянын контролунда болгон аймактан өтүп жатып паспортту ар жерде контрол кылышты. Идлиптин чегинен өтпөй туруп кайра кол көтөрүп машина токтоттум.Хамадан Тартуска чейин эч кандай проблемасыз бардык. Бул жерлер Сирия режиминин контролу астында эле. Шамга жетүү ниетинде элем. Бара жатып жерлерде бомбалардын атылганын көрүп бараттым. Бул үндөргө аябай жакын турсам дагы ичимде эч кандай коркуу жок эле. Ата мекениме келгенимдин бир ишеничи бар эле жүрөгүмдө. Акылым, жүрөгүм эч кандай кабар бербестен артымда таштаган үй бүлөмдө болчу. Айша балким мага ачууланат эле, бирок эмне болсо дагы мени түшүнөт деп ойлоп жаттым. Балким эми башка аларды көрө албайт элем бирок ата журтумдун сагынычы эч нерсеге окшобойт эле.Менин бары жоғум бул жерлерде болчу. Шамдын чек арасынла режимдин аскерлери

бизди белгилүү убакытка көз алдына алышты. Каршы партиядан деп ойлоп мени кармап турушту. Болуп өткөндөрдү түшүндүргөнүмө карабастан, мени бир апта кармап турушту. Сегиз күндөн кийин Шамга келдим.Чоң атамдын,атамдын ата журтуна...

Ker je izbruhnila vojna, je bil rojen na našem soncu tal. Ta datum v mojem prejšnjem življenju sem bil učitelj iz igre krvi. Spomnim se, moja zadnja lekcija me vprašal: "Učitelj, za nas, vojnih izdajatelji, ki jih učijo, da tisti, ki imajo koristi od vojne. V naši državi imamo tudi desetletja vojne. Zato se borimo, kaj je naša ugotovitev?" "Nisem mogel odgovoriti, sem utihnil. Ta geografija, kjer sem se rodil in odraščal, je bil zdaj ni kraj za življenje, in jaz sem prepričan, da. Zgodovina pravi, sam viziranje, sem zdaj priča ravno datum. Podajanje povedal, kaj ga je živel na tej zemlji, bodo prenesli. Ampak to ni. Sem se znašel z ženo in tremi otroki Cilvegozu mejnem prehodu. Moja domovina, sem zapustijo svojo domovino. Čakali smo na meji več dni. Tako kot nas mnogi ljudje so čakali na meji. Kam gremo, ne bomo imeli niti najmanjšega pojma, kaj naj stori. Vem, da je bila samo ena resnica; je tudi moji predniki, moj dedek je živel desetletja jih pustimo na območje delovanja geografija. Otroci iz največje v Esma, stara enajst let. Vse bombe, eksplozije, streli so bili navaženi. Po njegovi materi Mariji in, za razliko od svojega brata, je v razpoloženju, da zaščitijo svojo mirnost. Abdullah je najmlajši otrok je jokal in nenehno starosti. Prepoznati vojno, čeprav odkrivanje pokazala, da če je vojna v vseh jok. Vsaj tako smo mislili. Vojna se je spremenilo naše celotno dožemanje Nagonsko shranite dan, smo poskušali preživeti. V drugih dveh otrok so bili dvojčka Harun in Kadir, praznujemo peto obletnico starosti pred tednom dni. Izgledajo kot, da je vse ravnodušen, so bili teče tudi okoli igranje s seboj, ker ne more osmisлити, kaj se dogaja okoli njih, da. Jaz jim nisem povedal vojno; Bili so že prišli skozi. So govorili, da želijo, da gredo domov, so dobili tiho vsakič, ko so bile zavrnjene. Obdržal sem jim povedal, da smo se preselili na pravo mesto, da je naš dom zdaj v Turčiji. Nisem

imel nobene želje ali potrpljenja, da pojasni več.

Dnevi dni loviš končno lahko skozi mejo. Organi nas je v begunskem taborišču v Hatay poberem. Ko smo prišli v kamp se spomnim nobenega napoved je bila narejena v arabščini: "Mati! Oče! Njihovi sinovi! Zdaj, ne bojte se! Čas je, zavijanje rane, ko smo vedeli, da bo težko, da ostanejo proč od domovine, je čas za izgradnjo miru. Izpolniti svojo lačen trebuh, vaš zakonec, otroci, imajo hitro. Ne bojte gostoljubnost turškega naroda. Krutost je boljše, ampak v obraz tistih, ki priklonil z njim, ti si se boril, da ste ubili, si podlegel preganjanje. To je dežela, ki podležejo preganjanja. Dobrodošli! "Moja žena Ayşe smejali prvič, odkar smo zapustili Sirijo, Abdullah ne joka, morda prvič. Lokacije bodo ostali v prisotnosti arabskih prevajalcev je bil določen, smo se naše stvari. Kmalu je začela tudi distribucijo hrane. Piti vročo juho, kruh jedli v dveh delih. Prejel sem moral jesti vsak ugriz se je dogajalo in še vozal v grlu. Sem moral stati močna za mojo družino. Čeprav sem bila utrujena, ker sem zapustil svojo domovino. Slišal sem, da je napoved, ko sem prišel v taborišče, upam, da potresemo semena v notranjosti. Vem iz zgodovine, vem Turki, rezidenca in strpnost so mi pokazale, mi zasnova omogoča nekaj minut, tudi če me pozabi. Ko sem dal svoj krožnik, ko sem prijel za ramo, ignoriranje uradnika, če je vedel, arabščini, in sem rekel Bog vas blagoslovi On ni razumel, kaj sem rekel, a je zmajal z glavo, smeh, in se je dotaknil moje rame. Mislim, da smo razumeli drug drugega v istem jeziku, dotikajo drug drugega. Že to je dobro ali ne? Slepec, gluha razume, kako drug drugega? Točno to, kar se je zgodilo. Po večerji smo bili povabljeni v šotor pregleda in vsakdo temeljito skeniranje območja, kot smo. Zdravniki nasmejani obrazi so bili ljudje zaskrbljeni. Vsakdo je poskrbela za

posamezno rešitev problema. Bilo je veliko časa nisem videl zdravnika. Vsi se zdi, da ima en angel. Nihče ni čudno, so se obnašali kot njihovih družin. Potem je zdrsnil za vrata smo prišli smo videli znamenja nov dom bo tu na prvi dan pesimizma med nami, in smo se nekoliko spremenile.

Naslednji dan, zvok bombe prvič, smo začeli načine stran od človekovega krika. Čeprav je več deset ljudi, okoli nas, smo se počutili varne dovolj, da nas spomni obstajajo. Po zajtrku obroki so to objavili. Begunci ljubki gostje so z besedo. Glede na sposobnost gostov v kampu -To so ga prosili, da bi usposabljanje tistih, ki so še pred nami. Ti bi pomagala ne-obrt roko moč s predpisi v kampu. Mislim, da je naš cilj je bil, da bi pasivno stanje v aktivno stanje. Po prejemu napoved je šel naravnost v območju, kjer nalogo distribucije. Imel sem le zanimanje za zgodovino. Večina sestavljalo delavcev teže. Bilo je nekaj učiteljev, kot sem jaz; pisatelji in matematiki. Ena astrofizik akademiki. Ti so povedali; vojna, smo zapustili prikrajšani za mnoge stvari, in še posebej njegovo bivanje v polovici izobraževanja otrok in malo v smeri, da je želeno, da se prepreči to je, da je zapreti, čeprav na njihovih vrzeli usposabljanja v minimalnih zahtev. To je gotovo, da se udeležijo tega usposabljanja, ki bo otrokom kot prostovoljec, ki bi želeli sodelovati v drugo. Sem pokazal nobenih prispevkov obotavljanja, da so del nečesa takega. Učitelj moj instinkt je zbudila iz globokega spanca in razburjen, kot da se dogaja, da narediti poučevanje prvič. Lahko bi izbrali tisto, kar želimo, da sebe in učni načrt neomejeno naučiti. Tako zgodovina in arabski, perzijski, da bom naučil oboje. Mnogi me navdušuje, da bi toliko pomen izobraževanja. Mislim, da bi dobili malo glava oddaja Kar se mene tiče, jaz imam svoje delo, sem začutil izziv dobro. Dejansko je bilo tako. Smo se v prvem teku in večino petintrideset približno

osemdeset študentov, so bili v svojih sredi štiridesetih let. Učni načrt je pomanjkanje skrbi, zaradi pomanjkanja težav ljudi ugotavlja, pred mano, je prepričan, meni zelo plodno. Zgodovina, kot že ime pove; povej zgodovino! Jaz pravim, da je naš prihod v tem taborišču, sem začel povedal humanega ravnanja, ki smo jih videli. To je pomemben del zgodovine za nas, bi morala biti lekcija ne bo pozabljena razlogov. Skupaj smo bili priča turško gostoljubnost tukaj. V nasprotnem primeru, je rekel nekaj. Primerjava otomanskega cesarstva v narod z tolerance politike v mnogih narodov sem ti že povedal, ko smo živeli kot bratje. Zdaj Republika Turčija se je premikal enako strpnost in pobegnil iz krempljev vojne, bi morala vsebovati pomembne za bratstva med narodi obeh držav objemu Aramejce. imigracijska politika v Evropi, in uporablja neprimerne obravnave priseljencev se soočajo z Republiko Turčijo smo naleteli so bile razlike med zdravljenja. Poleg tega bi evropske države tudi pomemben vir prenosa v Republiko Turčiji bo sprejel smer priseljencem. smo pustili na milost in nemilost svojih študentov, poslušaj me, kaj stopnja hočejo. Do nogo v ženske srednjih let: "Vera bratstvo to zahteva. Muslim Republika Turčija je ravnal v skladu z našo vero čemer pripomorejo k nam. Ampak Evropejci so počeli točno to, kar jim ustreza neverniki. Zgodovina ga odpusti, ne odpusti, "je dejal. Potem aplavz Podpiranje ženskih glasov vstal od aplavza. "On je prav! Turčija Hura! Allah-u akbar! "Počutil sem se, kot da sem bil na shodu. Tišina je bila ustanovljena leta jih je Bog blagoslovi rekel sem šla ven podporo za žensko. Prvi tečaj tekla gladko in sem se vrnil k svojim staršem. Kadir in Harun so igranje iger zunaj, Esma je tudi dogaja, da skrbijo za njih. Znotraj Aisha in Abdullah je bilo spanje. Bili smo kot zadnji v naši običajni dan.

Prišel je do kampa je bil tri mesece. Sem večino dolgem času odsotnosti iz mojem rodnem mestu. Dogovorili smo se, da je bil prenos do dobre ljudi tu s sorodniki iskrenost našega časa. Vsak član moje družine so se morale prilagoditi najboljši od najboljših tukaj. Sem imel težave in še nekaj je bilo grizenja znotraj gledano. Nisem čisto razumel na prvi, ampak sčasoma zrasla črvi in prejela država ne more obvladati notri. Nisem dobil ničesar nikomur vseeno. Čeprav jaz bi tudi varnem, ušesa oglušujoč bombe, posejana trupla ležijo na cesti, če ne spada sem. To ni bila zemlja kot narod ljudi, ki živijo na? Tla se tudi ukvarja z zemljo; in živijo na kri pretil v svojem prizadevanju za ... No, sem tukaj? Lahko Vaš strah? Je varnost moje družine? Ali so ljudje, ki živijo v smrtnem strahu v tej državi? To se ni mrtev človek tako ali drugače? On ni postal mučenik? Živim notranji razdor me je gnalo na kraj sem se rodil. Vstal sem to šotorsko mesto za mesece, da določijo varnosti pomenilo veliko mi nesmiselno. Nekega jutra sem se znašel v pogovoru s predstavniki. Sem razložil svojo situacijo naenkrat tako jasno, da so se dogovorili le, da se usede. Tisti dan sem povedal, seveda, so pokazali razumevanje hvala. Sem porabil ves svoj čas s svojo družino do večera. Stal sem dobro zavrit in poljubil moje otroke. Helen, vprašala, ali obstaja problem. Bil sem zelo vesel, samo z njim, sem mu rekla, sem se počutila mirno. Po pogovoru Banla šenaprej delati dvanajst let favorita, dokler ne umrem, da bo lastnik mojega srca sem pogledal Pavilion pogreza ženske. Sem zapustil šotor mestih po zrak čisto odločila. Moj nahrbtnik z mano, tri od petih dolarjev in sem se odpravil s svojim potnim listom. Sem imel stop en tovornjak v svojem prvem poskusu. Tovornjak, ki me bo z mojo domovino. Sirija je bila ena beseda iz mojih ust. Sem izročil papir za voznika, ki je potrebna pojasnila s pomočjo teh taborišč, ni

bilo nobenega problema. Sir med kruhom napolnjena s steklenico vode izza sedeža nasmehnila in ga dal meni. Zahvalil sem se neprepričljivo. Naslednji dan smo prišli do voznika Cilvegözü zbudil me zjutraj. Ni bilo težko prenesti mejo. Črke pokazati tudi potni list okutuk mislim, da naletijo nobenih ovir. Skupaj z voznikom šel do Idlib. Orr, da bom skrbel zase. Skozi območje pod nadzorom opozicije v krajih delajo kontrolo potnih listov. Jaz hitchhiked spet prečkati mejo iz Idlib. Mi izhajamo iz Hama, Tartus brez kakršnih koli težav. Ti kraji so pod nadzorom sirski režim. Bil sem pripravljen, da bi dosegli Damask. Vidim, da napreduje iz kraja v kraj bombe vrgli. Bom preveč daleč od zvoka, ki ni prišlo nima najmanjšega strah v meni. Prišlo je zaupanje mojega srca so prišli v mojo domovino. Moj um, moje srce nimam način povedal, draga moja družina sem pustil za seboj. Ayse morda bi dekleta se mi, da ne morem verjeti, da eno besedo je bil tekoč, da ga hranijo, ampak jaz še vedno me ne bi razumeli. Mogoče ne bi videli več od njih ni videti nič drugega kot ljubezen do države. Imam no'm so bili tudi v tej deželi. Damask mejni režim čete nas hranijo v priporu, za nekaj časa. Nasprotniki ljudi, ki sem ga spustila na razmišljanje sem imel v rokah sem prišel sem gor. Čeprav je povedati, kaj se dogaja, so me bodo za en teden. Osem dni kasneje, sem prišel v Damask. Moj dedek, mojega očeta domovini v bistvu ...